

ELS ESPAIS RELIGIOSOS A LA TELEVISIÓ PÚBLICA RESPONEN AL DRET A LA LLIBERTAT RELIGIOSA

Missa a la tele: fe i llibertat

«La Missa» de La 2 s'emet actualment des del monestir de Sant Domènec de les monges dominiques de Sant Cugat del Vallès. / Agustí Codinach

MONS. GINÉS GARCÍA

President de la Comissió
Episcopal de Mitjans de
Comunicació Social de la CEE

«Existeix un "dret d'antena"
que exigeix l'atenció a tots els
grups socials segons la seva
presència a la societat»

GUILLEM CORREA

Secretari general del Consell
Evangèlic de Catalunya

P 4-5

«La presència d'espais
religiosos a TV3 hauria
d'augmentar de manera
considerable i significativa»

**Mons. Joan
Josep Omella,
nou cardenal**

«El tren
d'aquesta
Església en
sortida ja està
en marxa i
és molt difícil
aturar-lo»
P 7

Ramon Ripoll

Daniela Pompei narra
la història i els objectius
dels corredors
humanitaris

P 15

Augmenta el
sensellarisme
a Barcelona

P 25

Pensant-ho millor

Preguntes que molta gent es fa

Jesús
Renau
Jesuïta

- 1.- La persona condemnada en judici per robar, estafa o corrupció que potser no ha de retornar els diners a les persones o entitats estafades o en el seu cas a la mateixa societat?
Aquells diners que ha adquirit no són seus, per molt que els tingui ingressats i custodiats en lloc segur. Pertany a persones concretes, a entitats o a la societat. La justícia i la policia han de vetllar perquè es tornin als seus propietaris.
- 2.- La persona o entitat que ha mentit o calumniat, si es demostra l'engany, no ha de rectificar clarament i reconèixer i reparar el mal fet? El mal fet a l'honor i a la bona fama de tercers reclama una rectificació en el mateix ordre de mitjans i publicitat en què va ser caluniada. No n'hi ha prou en una pena segons les lleis sinó que la rectificació és una part essencial de la mateixa pena.
- 3.- Els comentaris de mitjans en contra de persones o entitats encara no condemnades poden crear una opinió pública en contra? I si són absoltes, com retornar el mal fet?

El dret a opinar i notificar també té la seva normativa ètica fonamentada en el respecte a tota persona i als seus drets. Si es demostra que és innocent, com es pot retornar la seva honorabilitat i bona fama? Les lleis haurien de preveure aquesta possibilitat que de fet es dona amb freqüència.

- 4.- Sembla que la mentida es va convertint en un mitjà en el debat o la confrontació i fins en la defensa legal. És acceptable? Com retornar a la veritat sobre la que s'ha mentit? Una persona en defensa pròpia té el dret moral de callar o d'explicar-se, però no pot mentir. Sembla injust que fins i tot legalment en defensa pròpia sigui admesa la mentida. És una realitat vergonyosa, i no diguem si es refereix a culpabilitats d'altres persones. Mentir sembla que ha entrat en la política, però cal recordar que el fi no justifica els mitjans.

Nota: amb cert orgull es diu que la civilització occidental és d'arrel judeocristiana. Aquestes arrels són contundents sobre aquests i altres temes.

L'EFEMÈRIDE DE LA SETMANA

Dia 4 de juny del 1816: neix a Santiago de Xile la venerable Dorotea de Chopitea, dama instal·lada a Barcelona, gran benefactora d'obres socials.

Zoom

Carme Munté

Jordi Bedmar

El 16 de maig s'ha celebrat al Palau de la Generalitat l'acte commemoratiu del 25è aniversari del desplegament del sistema universitari català, amb la posada en funcionament de les universitats Pompeu Fabra (UPF), Ramon Llull (URL), de Lleida (UdL), de Girona (UdG) i Rovira i Virgili (URV). Una «constel·lació d'universitats», en paraules del president Carles Puigdemont, que ha contribuït a l'equilibri territorial i a la cooperació entre sector públic i privat. Durant l'acte, Puigdemont també ha anunciat que en les properes setmanes «el Govern impulsarà el Pacte Nacional per les Universitats», per tal «d'adoptar decisions estratègiques en clau de futur en el nostre model universitari».

La setmana en tuits

Montserrat Tura @montserrat_tura

Exconsellera de la Generalitat de Catalunya
Que la candidatura de @susanadiaz hagi obtingut menys vots que signatures d'aval mostra la irrenunciable conquesta del vot personal i secret

José M. Gil Tamayo @jmgilt

Secretari general de la Conferència Episcopal Espanyola

La nostra felicitació a Mons. Joan J. Omella, Arq. Barcelona, pel seu nomenament de cardenal. Un nou gest d'afecte del @Pontifex_es a Espanya

Laura Borràs @LauraBorras

Directora de la Institució de les Lletres Catalanes

La Casa d'Espiritualitat Sant Felip Neri en plena ebullició per celebrar el III Fòrum Fragmenta

Santi Vila @SantiVila

Conseller de Cultura de la Generalitat de Catalunya

Esforz, tenacitat i compromís, els valors de @kilianj. L'enhorabona!

Montserrat Tudela @MTudela

Directora de la revista «Auriga»

Els bisbes de Catalunya demanen que siguin escoltades les aspiracions del poble català... quina diferència amb els bisbes dels nostres veïns!

Jana @lajanasatnam

Estudiant

La basílica de Montserrat avui és #marista #pelegrinatgamarista #bicentenarimarista

Escollat a Ràdio Estel

Ignasi Miranda
Coordinador d'Informatius

Pasqua del Malalt

La Pasqua del Malalt era present, de diferents maneres, a la programació el 21 de maig, diumenge VI de Pasqua. A les 18 hores, en el programa *En clau de fraternitat*, Amparo Gómez i Lluís Antoñana entrevistaven Antoni Boix, responsable d'Atenció Espiritual del Parc Sanitari Sant Joan de Déu. En comentar unes recents jornades titulades *L'atenció espiritual, donant resposta a una realitat plural*, organitzades per la Conferència Espanyola de Religiosos, deia que «l'atenció espiritual és tan important com la física o la psicològica».

Antoni Pedragosa, en el seu comentari, parlava de l'hospital com un àmbit de vivència de «l'adversitat, el dolor, la incertesa» i, en definitiva, «la malaltia». Afrontar-ho tot amb serenor i pau és «com un bàlsam que suavitza, tant per al malalt com per al personal sanitari».

Ràdio Estel és igualment font d'atenció espiritual als malalts, sobretot els diumenges amb la Missa de Montserrat, a les 11, i amb l'espai *Avui és el Dia del Senyor*, a les 19 h, com també cada dia amb altres estones de pregària.

Editorial

Comunicar esperança

Avui, diumenge de l'Ascensió, l'Església celebra la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. Enguany el títol del missatge pontifici és la frase que Isaïes posa en llavis de Déu Pare: «No tinguis por, que jo soc amb tu!» (Is 43,5) i el subtítol: «Comunicar esperança i confiança en els nostres temps.» Francesc explica el rerefons teològic d'aquesta esperança: «Amb la promesa "estic amb tu", Déu assumeix en el seu Fill estimat tota la nostra debilitat fins a morir com nosaltres. En Ell també les tenebres i la mort es fan lloc de comunió amb la Llum i la Vida. Precisament aquí, en el lloc on la vida experimenta l'amargor del fracàs, neix una esperança a l'abast de tots. Així, cada nou drama que s'esdevé en la història del món es converteix també en l'escenari per a una possible bona notícia, des del moment que l'amor aconsegueix de trobar sempre el camí de la proximitat i suscita cors capaços de commoure's, rostres, capaços de no ensorrar-se, mans a punt per construir...» Són il·lustratives, en aquest sentit, les declaracions del cardenal Vincent Nichols a *Catalunya Cristiana* el 9 d'abril passat: «A

Londres, en l'atac del 22 de març, la violència va durar 82 segons. En aquest breu temps no només vam experimentar el pitjor de la naturalesa humana sinó també el millor: les infermeres i els metges van córrer als llocs dels fets, un diputat va socórrer un dels ferits...» I tot gràcies a les xarxes socials.

El Bisbe de Roma subratlla una segona característica d'aquesta esperança: quan està fonamentada en la bona notícia que és el mateix Jesús, ens fa aixecar la mirada i ens impulsa a contemplar-lo en el marc litúrgic de la festa de l'Ascensió: encara que el Senyor s'allunyi de nosaltres, en realitat s'eixamplen els horitzons de l'esperança. Aquesta és la voluntat de l'anomenat periodisme cívic: eixamplar l'horitzó informatiu, elevar a notícia les preocupacions quotidianes, sortir a l'encontre de les seves inquietuds i problemes, entreveure solucions i crear xarxes d'acció. Aquesta és també la voluntat que guia *Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel* i tantes publicacions i emissores d'Església.

Un tercer tret: aquell que es deixi guiar amb fe per l'Esperit Sant és capaç de discernir en cada es-

deveniment allò que passa entre Déu i la humanitat, reconeixent com ell mateix, en l'escenari dramàtic d'aquest món, està teixint la trama d'una història de la salvació. Un professor de comunicació va proposar als seus alumnes que busquessin al diari les notícies que parlessin de Déu. Quan ells decebuts li respongueren que n'havien trobat ben poques, ell els va respondre: «Tota notícia parla de Déu si es llegeix amb ulls de fe.»

NOTA DE «CATALUNYA CRISTIANA» I RÀDIO ESTEL SOBRE EL CARDENALAT DE MONS. OMELLA

El Sant Pare ha anunciat que l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Joan Josep Omella Omella, juntament amb quatre prelats més, serà creat cardenal en el consistori del proper 28 de juny. *Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel*, mitjans impulsats per dues fundacions que el tenen com a president, s'alegren d'aquesta bona notícia eclesial i feliciten ben cordialment el nou purpurat. Creiem que aquesta elevació a la dignitat cardenalícia és un reconeixement al tarannà proper, conciliador i alhora compromès de Mons. Omella, molt en la línia del papa Francesc i també una distinció que honora Barcelona i Catalunya en aquesta hora.

La redacció us proposa

Presència benedictina al Valle de los Caídos
Hilari Raguer i Juan Pablo Rubio debaten sobre el tema P 9

Quina Bellesa salvarà el món?
Trobada a Barcelona organitzada per Comunió i Alliberament P 16

Lliurament del III Memorial Pere Tena
Ha estat premiat Mons. Víctor Sánchez, arquebisbe de Puebla P 13

Treballador permanent de la paraula poètica
Mn. Manuel Tort presenta el seu nou llibre P 27

Un nou llindar

Sebastià Taltavull
Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona
Administrador apostòlic de Mallorca

Moldre blat o males herbes

Amb la Jornada de les Comunicacions Socials, l'Església ens vol ajudar a ser transmissors de bones notícies tant en l'àmbit professional com en el de les relacions personals. El papa Francesc ens exhorta a una comunicació constructiva que, rebutjant tot prejudici, fomenti una cultura de l'encontre que ajudi a mirar la realitat amb autèntica confiança. La ment de l'home està sempre en acció i no pot deixar de «moldre» allò que rep, però està de la nostra mà decidir quin material li oferim. És una crida a la responsabilitat i a la transparència informativa.

Som convidats a cercar un estil comunicatiu obert i creatiu, que no doni tot el protagonisme al mal, sinó que mostri les possibles solucions, afavorint una actitud activa i responsable en les persones a les quals va dirigida la notícia. Per pròpia definició qui ens orienta és l'Evangelí, paraula que vol dir «bona notícia». Per als cristians, aquesta «bona notícia», més que una informació, és una persona, és Jesús. Per això, hem de moldre blat i no males herbes, ja que Jesús ens diu quina ha de ser la qualitat de la nostra forma de comunicar-nos.

El periodista i qualsevol professional i tècnic de la comunicació té la possibilitat d'accentuar el to positiu o negatiu de la informació que vol transmetre. Els seus ulls condicionaran totalment la visió dels oients i lectors, fent que la realitat sigui veritat o falsedat. No es tracta —diu també Francesc— d'afavorir una desinformació en la qual s'ignori el drama del sofriment o l'escàndol del mal, sinó ajudar a superar aquest sentiment de disgust i resignació de no poder frenar el mal i que amb freqüència s'apodera de nosaltres.

No té cap sentit que ens amarguem la vida amb l'obsessió de moldre males herbes, aquelles que sempre deixen algú tirat a la cuneta de la desgràcia. Més aviat, amb actitud humil i esperançada tractem de contribuir a fer que tota comunicació sigui un gest que ens apropi, una opció que ens humanitzi, un art que ens dignifiqui.

Missa a la tele: qüestió de fe o de lli

Els programes religiosos a la televisió pública donen un servei i responen al dret a la

Carme Munté

El diumenge 14 de maig *La Missa* en català que s'emet a La 2 de Televisió Espanyola va congrega 48.000 espectadors, un 5,8% de *share*. La missa en castellà, que s'emet a tot Espanya dins de l'espai *El Día del Señor*, va obtenir un 8,3% de *share* amb 413.000 espectadors.

L'audiència de la missa de Televisió Espanyola, tant en català com en castellà, s'ha incrementat els darrers mesos, després que Podemos registrés una proposició no de llei al Congrés dels Diputats per suprimir-la. El rècord històric va arribar el diumenge 13 de març amb un 21,3% de *share* i una audiència mitjana d'1.217.000 espectadors (64.000 per a la missa en català). «La resposta de molta gent, de gent senzilla, va ser més que clara», observa Mons. Ginés García, bisbe de Guadix i president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola. «No crec que en aquest moment la Missa estigui en perill, almenys si s'escolta el sentir del poble», reconeix el bisbe. «Els que estan al Parlament són els nostres representants, no els nostres amos, ni els nostres directors.»

«La polèmica denota una concepció restrictiva de la llibertat, més pròpia de sistemes autoritaris viscuts en èpoques passades, que d'un model fonamentat en els principis conformadors d'un Estat social i democràtic de Dret», subscriu Maria del Mar Moreno, responsable de l'Àrea de Dret Eclesiàstic de l'Estat de la Universitat de Castella-la Manxa. «No es vulnera cap dret, al contrari, se'n garanteix un de fonamental, el de llibertat religiosa.» A més, «la retransmissió d'espais religiosos no és un "privilegi" de l'Església catòlica, ja que musulmans, jueus i evangèlics disposen també de la seva programació, i això no obstant, no s'inclouen en l'arsenal de les crítiques de Podemos».

«Els mitjans de comunicació públics han de ser escrupolosament neutrals des del punt de vista religiós, però ens equivocariem si volguéssim eliminar tota mena de referència religiosa dels seus continguts», afirma Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya. «D'una banda, la programació religiosa de les televisions públiques té una innegable funció de servei (permet que persones que per motius d'edat o de salut no poden sortir de casa puguin ser participants de les celebracions religioses), i, de l'altra, ens ha d'ajudar a lluitar contra la ignorància religiosa, que genera prejudicis i estereotips que en res ajuden a la convivència.»

Segons Mn. Carles Cahuana, celebrant de la missa en català de La 2, «no podem negar que la religió cristiana ha tingut i continua tenint un paper rellevant en la nostra societat». «Voler amagar o ignorar aquesta realitat respon més a una idea o voluntat de suprimir de l'espai públic el fet religiós.»

«La Missa» de La 2 és l'espai en català més antic de la televisió. / Agustí Codinach

Fonament jurídic

La Constitució del 1978 reconeix a l'article 20.3, dins de la secció relativa a drets fonamentals i llibertats públiques, el dret d'accés als mitjans de comunicació social dependents de l'Estat «als grups socials i polítics significatius». Segons la professora Maria del Mar Moreno, «el dret d'accés es pot entendre com la possibilitat atorgada a determinats grups socials de disposar d'espais gratuïts als mitjans públics perquè, sota la seva direcció, es duguin a terme les activitats que considerin oportunes, i que normalment se circumscriuen a la divulgació dels postulats propis».

Dit això, «l'Església catòlica tindria cabuda en el concepte de "grups socials significatius" perquè es presenta com el grup confessional sociològicament majoritari; és una institució que contribueix al bé comú; apareix esmentada expressament a la Carta Magna i manté relacions de cooperació amb els poders públics». I afegeix Maria del Mar Moreno: «També les minories religioses amb notori arrelament social i que han conclòs un acord de cooperació amb l'Estat espanyol —jueus, islàmics i evangèlics— participen, juntament amb l'Església catòlica, del dret d'accés a la radiotelevisió pública.»

Així mateix, el document *Principis bàsics i línies generals de la programació dels mitjans dependents de RTVE*, aprovat pel Consell d'Administració el 1981, i actualitzat el 2007, estableix que l'ens públic recollirà en la seva programació el fet religiós, en tant que fenomen de rellevant significació social, amb el màxim respecte a la llibertat religiosa, a la pluralitat de confessions i als seus símbols repre-

sentatius, i als sentiments religiosos individuals i col·lectius.

En compliment de la Llei de ràdio i televisió de titularitat estatal (2006), el Consell d'Administració de RTVE va aprovar, per unanimitat el 2007, les directives bàsiques i el corresponent reglament que regulen l'exercici del dret d'accés, i que reconeixen expressament les confessions religioses com a grups socials legitimats per confor-

mar-se en titulars del mateix sempre que acreditin personalitat jurídica i representativitat social.

«El fonament rau en l'exigència de respecte al pluralisme com a valor superior de l'ordenament jurídic i en la funció promocional dels drets fonamentals i les llibertats públiques», resumeix Maria del Mar Moreno.

«Existeix un "dret d'antena" que exigeix l'atenció a tots els grups socials

«Signes dels Temps» porta trenta anys en antena.

bertat?

llibertat religiosa

segons la seva presència a la societat, i no atén només l'àmbit religiós, també atén el cultural, l'esportiu, i fins i tot el polític», afegeix el bisbe responsable de Mitjans de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola.

Servei a malalts i gent gran

El 7 de setembre del 1982 el Consell d'Administració de RTVE va aprovar

l'acord referent a la programació religiosa de l'Església catòlica i, a partir del 1985, a les confessions jueva, islàmica i evangèlica. «Crec que el balanç és molt positiu, i m'atreviria a dir que per a totes dues parts», expressa el bisbe de Guadix i president de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola. «En aquests anys, i amb l'alternança política al govern, la relació entre l'Església i l'ens de RTVE ha estat permanent, fluida i cordial, i el servei que s'ha prestat i es presta és bo.»

El día del Señor, Pueblo de Dios i *Últimas preguntas* són els espais catòlics que s'emeten els diumenges a La 2 en l'àmbit espanyol. «Estem satisfets amb la nostra presència a TVE. Crec que el temps és just, i emetre a la segona cadena també. Estem francament còmodes», expressa Mons. Ginés García. La relació de la Conferència Episcopal Espanyola amb RTVE està institucionalitzada en les trobades del president i els membres de la Comissió de Mitjans de Comunicació Social de la CEE amb els directius de RTVE. «Són trobades habituals, la relació és molt bona», diu Mons. García, i explica que «la majoria de l'audiència de la Missa està formada per un grup de gent en situació de dependència: ancians, malalts, treballadors, etc.». «Els que no poden assistir físicament al temple poden, i tenen dret, a viure el diumenge a través d'aquest servei públic.»

Mn. Carles Cahuana fa tres anys que celebra la missa en català de La 2 en substitució de Mn. Manuel Valls. Dirigit pel periodista Ignasi Miranda, és l'espai en català més antic de la televisió (va començar el 10 d'octubre del 1982). «El que sobretot agraeix la gent és que recordem els malalts i la gent gran, els qui són a casa i també els qui estan a les residències. Em sento molt afortunat i agraït de poder presidir aquesta missa, sabent-me acompanyat de tantes i tantes persones.» Segons recorda Cahuana, «la televisió pública té una vocació específica de servei públic, atenent tota la realitat social, i, per tant, no es pot desatendre una part de la societat que demana precisament la retransmissió de la missa».

Televisió de Catalunya

Televisió de Catalunya emet el primer diumenge de mes la missa des de Mont-

María del Mar Moreno

«La missa a la televisió pública no vulnera cap dret, al contrari, garanteix el de llibertat religiosa»

Mons. Ginés García

«Els que no poden assistir físicament al temple poden, i tenen dret, a viure el diumenge a través d'aquest servei públic»

Mn. Carles Cahuana

«La televisió pública té una vocació específica de servei públic, atenent tota la realitat social»

Enric Vendrell

«El repte més urgent és que el conjunt de la programació sigui sensible a la diversitat religiosa present al nostre país»

serrat, amb una audiència mitjana de 9.000 espectadors i un *share* de l'1,2% (dades del 2017). Cada diumenge i altres festivitats, també s'emeten a través de les televisions de la Xarxa de Comunicació Local, que inclou El Punt Avui TV, amb una audiència superior als 100.000 espectadors.

Així mateix, un dels espais més veterans de TV3 és un programa religiós catòlic: *Signes dels temps*, dirigit i presentat per Francesc Rosaura i amb més de 30 anys en antena. És fruit d'un acord entre la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i la Conferència Episcopal Tarraconense de l'any 1986. «La direcció de TV3 sempre ha tingut clar que havia d'oferir un espai religiós, nosaltres som un programa 100% de servei públic», afirma el periodista Francesc Rosaura.

Segons l'article 52 de l'Estatut de Catalunya, els mitjans de comunicació han d'emetre uns continguts que respectin la dignitat de les persones i el pluralisme polític, social, cultural i religiós. D'acord amb aquest plantejament, el director general d'Afers Religiosos, Enric Vendrell, diu que la presència de continguts religiosos a la televisió pública ha de respondre a un triple objectiu. «En primer lloc, donar servei a les persones que s'identifiquen amb una determinada confessió religiosa. En segon lloc, donar veu a les diverses comunitats religioses, atesa la importància que tenen dins del teixit social del nostre país. I finalment fomentar entre el conjunt de la població una visió respectuosa amb les diferents confessions religioses que hi ha implantades al nostre país.»

«Al nostre món», diu Vendrell, «la religió té un paper cada vegada més important com a element explicatiu de molts fenòmens socials, culturals i polítics». Per això, «és important que els espectadors de Televisió de Catalunya puguin tenir un coneixement de la pluralitat de punts de vista de les diferents confessions religioses del nostre país». I conclou: «El repte més urgent al qual ens enfrontem és aconseguir que el conjunt de la programació sigui sensible a la diversitat religiosa present al nostre país.»

Minories religioses

Un 68,4% dels espanyols es defineix com a catòlic, segons el baròmetre de febrer del 2017 del Centre d'Investigacions Sociològiques. Amb tot, només un 12,1% va a missa gairebé tots els diumenges i festius. Un 2,3% es defineix com a creient d'una altra religió. Si ens fixem en Catalunya, un 52,4% dels catalans es declara catòlic d'acord amb el *Baròmetre sobre la religiositat i sobre la gestió de la seva diversitat* del 2014. Un 7,3% dels catalans es defineix com a musulmà; i un 2,5%, evangèlic i protestant.

«Fa uns quants anys, Televisió de Catalunya va començar a emetre programes especials en ocasió d'algunes festivitats de confessions religioses diferents de la catòlica: amb motiu de la celebració de la festa de la Reforma, de l'any nou jueu o de la festa del Sacrifici islàmic», explica Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya. «Aquests programes eren un reconeixement a la presència d'altres comunitats religioses a Catalunya, però, a més, permetien que moltes persones s'acostessin a aquestes comunitats i coneguessin quins són els seus principis doctrinals o la seva manera de fer.» Segons

Vendrell, aquesta experiència, que fou «pionera i va obtenir bons resultats», «caldrà reuperar-la i aprofundir-hi».

Així mateix, dins de la graella de TV3 s'emeten el darrer diumenge de mes el programa *Néixer de nou*, dirigit per Guillem Correa, secretari general del Consell Evangèlic de Catalunya. Fa més de 25 anys que s'emeten. Primer només comptava amb cinc minuts d'emissió, per passar posteriorment als vint actuals. Amb tot, segons Guillem Correa, «continua havent-hi la mateixa reivindicació per part de la comunitat protestant: entenem que és bo i oportú que el programa sigui setmanal, perquè, si no, és molt difícil fidelitzar l'audiència».

Segons Guillem Correa, la televisió pública ha de mostrar la pluralitat religiosa del nostre país, «és un dret que hem de reclamar tots els ciutadans». «La llengua justifica TV3, la cultura justifica TV3, però també l'espiritualitat justifica TV3.» Correa conclou que «la presència d'espais religiosos a TV3 hauria d'augmentar de manera considerable i significativa, de manera que tothom trobés aquesta resposta a la televisió pública de casa nostra».

Pelegrinatges 17

BRETANYA

Del 5 al 9 de juny

LA PUGLIA Del 12 al 16 de juny

El secret més ben guardat

LA BRETANYA FRANCESA

Del 2 al 8 de juliol

PELEGRINATGE A TERRA SANTA

Del 20 al 27 de juny
Del 27 novembre al 4 desembre

**ISRAEL
I
JORDÀNIA**

Del 4 al 13 de juliol

TOSCANA I ÚMBRIA

Del 12 al 19 de juliol

**MOSCOU-
SANT PETERSBURG** El tresor dels tsars

Del 8 al 15 d'agost

NORUEGA

Del 29 de juliol al 5 d'agost

**LITUANIA, LETÒNIA
I ESTÒNIA**

Del 12 al 21 d'octubre

NACIONS DE L'ADRIÀTIC

Del 22 al 31 d'agost
CROÀCIA, BÒSNIA I HERCEGOVINA,
MONTENEGRE I ESLOVÈNIA

SRI LANKA
Del 6 al 17 de novembre

L'ESPERIT I L'EXOTISME
DE LES TERRES
DE L'ANTIGA CEILAN

SETEMBRE	Sicília
SETEMBRE	Repúbliques del Bàltic
OCTUBRE	Xipre
DESEMBRE	Nova York
DESEMBRE	Roma Pessebres

Mons. Omella: «El vincle entre el Vaticà i Barcelona és més fort»

L'arquebisbe Joan Josep serà creat cardenal el proper 28 de juny

Rosa María Jané Chueca
Redacció

«No m'ho creia. Pensava que era una broma.» Va ser la primera reacció de Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona, en rebre la notícia que el Papa el crearia cardenal el 28 de juny en un consistori juntament amb quatre prelats més. Va ser l'arquebisbe de Pamplona, Mons. Francisco Pérez, que era a la plaça de Sant Pere i va sentir l'anunci del Pontífex el 21 de maig després del res del *Regina caeli*, qui el va avisar: «L'arquebisbe és molt bromista i pensava que em prenia el pèl. Quan vaig començar a rebre més trucades ja em vaig adonar que era de debò...»

Amb aquesta distinció, «el vincle entre el Vaticà i Barcelona és més fort», assegura el pastor de l'arxidiòcesi catalana. En declaracions a *Catalunya Cristiana*, Mons. Omella confessa que «ha estat totalment una sorpresa. És cert que Barcelona té una tradició des de fa molts anys de tenir sempre un cardenal. Però els darrers nomenaments del papa Francesc estan més pensats per a les perifèries: Àfrica, Amèrica Llatina, Àsia...». Per això, «li agraeixo la confiança en mi perquè jo no en sabia res ni intuïa res... però sobretot li ho agraeixo per la diòcesi de Barcelona, perquè és un reconeixement al fet que és una diòcesi important també des de la perspectiva de multiculturalitat i multipresència de gent. És la síntesi del que és l'Església universal: cultures, opinions... i que, d'alguna manera, es reflecteix a Barcelona».

Pel cap de Joan Josep Omella no havia passat mai ser cardenal. «Jo volia ser capellà de poble tota la vida o missioner a l'Àfrica. No havia pensat mai de ser bisbe, arquebisbe ni cardenal. No ho he demanat ni ho he buscat.» Ara que ja és una realitat, «l'accepto com he acceptat tots els càrrecs, feines i serveis que l'Església m'ha demanat». Aquest reconeixement suposarà «un servei no al meu honor i glòria, sinó al servei dels altres. No és un càrrec cap amunt, sinó cap avall. Es tracta de crear comunió i germanor en la línia de la pau, no contribuint a la confrontació».

L'arquebisbe de Barcelona és conscient que ser cardenal «és una responsabilitat més gran per a l'Església universal, perquè és una feina més en col·laboració amb el Papa». Aquesta mirada més universal li exigirà ser present no tan sols en la feina, en les necessitats i en les preocupacions de la diòcesi de Barcelona, «sinó d'una manera especial per tota l'Església universal». D'alguna manera, se li «complica» la tasca com a pastor de Barcelona, per la qual cosa reconeix que «haurem de pregar perquè tinguem un nou bisbe perquè si no, acabaran destrossant el pobre bisbe titular...».

Amb aquests cinc nous cardenals,

Ramon Ripoll

MONS. JOAN JOSEP
OMELLA

«No és un càrrec cap amunt, sinó cap avall. Es tracta de crear comunió i germanor en la línia de la pau»

el nombre de purpurats creats per Francesc suma 49, un 40% del total. Segons l'arquebisbe Omella, «sembla que el Papa està preparant el futur, que prepara gent per treballar la seva proposta: un projecte d'acció evangelitzadora. Jo crec que el tren d'aquesta Església en sortida ja està en marxa i és molt difícil aturar-lo. Tota l'Església està desitjant continuar en aquesta línia». En aquest sentit, el nou cardenal detecta «que la gent està contenta, vol una Església senzilla, que no busqui privilegis, que evangelitzi en nom de Déu i no en nom del poder, una Esglè-

sia que treballi amb els més pobres. Això és el que hem de fer entre tots: treballar com Jesús ens deia, d'una manera senzilla i per donar esperança i germanor al món d'avui».

N'hi ha que han volgut fer una lectura política del nomenament de Mons. Omella, a la qual cosa aquest respon que «jo en faig una lectura de fe». Teníem cardenal a Madrid, Carlos Osoro, i ara el tindrem també a Barcelona... segons Joan Josep Omella, «no som els únics que hem de treballar, tots els bisbes hem de treballar per renovar l'Església. És un treball sinodal, de

comunió... tots treballem en aquesta direcció. Aquesta és la comunió dins de l'Església, és el que volem fer els bisbes i anem en aquesta línia. A la Conferència Episcopal Espanyola hi ha petites diferències de percepcions, però tots volem la unitat de direcció i de treball».

Sobre la situació catalana, es remet al document recent dels bisbes catalans i afirma que «respectem totes les sensibilitats i volem treballar per viure la comunió i no la confrontació. Per això demanem aquest diàleg per treballar pel bé comú de tothom».

Església en sortida

«Iter luminis», un camí orientat

«Durant quaranta-cinc anys he intentat moure l'Església i els prínceps cristians a actuar pel bé públic...», declamava Lúcia Pujol el dilluns 15 de maig al bell mig de Barcelona, a l'església de Santa Maria del Pi. Mentre a l'exterior es començava a fer fosc, a l'interior de la basílica brillava la llum de les flames de les moltes espelmes bellament distribuïdes per tota la nau. Sí, l'*Iter luminis* de la Lúcia va fer el seu inici de gira de presentació del llibre-disc i amb ell, de tot el treball realitzat durant aquests darrers set anys per part del territori català. Aquest camí de llum ens mostra, de la mà del diàleg entre Teresa de Jesús i Ramon Llull, l'essencial de la vida.

En un lloc que és signe dels braços oberts a tot home o dona vingui d'on vingui, en la condició que es trobi, sentíem les paraules de Ramon Llull: «Trobà l'amic un home que moria sense amor. I preguntà a aquell home per què moria sense amor. I aquell home respongué que ningú no li havia donat coneixença de l'amor ni

l'havia instruït a ser amador.» I ens preguntem: com pot ser possible? Què ens cal fer per tal que avui ningú pugui respondre així?

Llavors sentíem la resposta de mans de Teresa de Jesús: «*Que solo el amor es el que da valor a todas las cosas, y, que sea tan grande que ninguna le estorbe a amar, es lo más necesario*», tot mostrant-nos aquesta orientació per tal de fer del món un lloc obert a tothom, en què la llum arribi a cada ésser.

Un cop més Santa Maria del Pi, en aquesta ocasió amb la bellesa de l'espectacle *Iter luminis* de Lúcia Pujol, acompanyada per grans músics (entre ells dos membres de l'orquestra àrab de Barcelona i el Cor de Vallferosa), va ser un lloc de trobada i obertura a la bellesa i la fraternitat fent realitat allò que ens deia Teresa de Jesús: «*Para aprovechar mucho en este camino no está la cosa en pensar mucho, sino en amar mucho*», sabent que «*la humildad es andar en verdad*».

Esther
Borrego
Linares

Barcelona

«Un missioner alegre és el millor testimoni de la fe»

El pare Mathew Vattamattam, superior general dels claretians, visita Catalunya

Joan Piñol
Barcelona

El superior general de la Congregació dels Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria, més coneguts com a claretians, ha visitat Catalunya on ha impartit una conferència i també ha participat a Vic d'un curs internacional per a formadors. El pare Mathew Vattamattam (Índia, 1959) ha ofert un missatge d'optimisme i esperança als seus germans claretians i ha destacat la importància de mantenir-se fidels al carisma propi de la congregació i a ser testimonis de l'alegria de la fe: «Cal que siguem testimonis amb la mateixa vida de l'experiència de Déu.» Properament, *Catalunya Cristiana* oferirà una entrevista en profunditat al pare Vattamattam, superior d'una de les congregacions més nombroses de l'Església i fundada per un català d'abast internacional com sant Antoni Maria Claret.

La sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret de Barcelona va acollir la conferència del superior general el 17 de maig passat que portava per títol: *La tasca dels missioners en el món d'avui. Què ens demana l'Esperit?* El pare Vattamattam va reflexionar sobre com escoltar l'Esperit Sant i atendre com Déu guia l'Església i, en particular, la congregació claretiana. Tot i que els claretians estan creixent en nombre a nivell mundial i la congregació presenta una bona salut (veure requadre), la situació a Europa i a Catalunya és la contrària. El superior general va voler animar els seus companys catalans a tenir una mirada global i a veure com l'Esperit està demanant a la família claretiana que sigui un testimoni autèntic i sincer de l'alegria de l'Evangelí. «Un missioner alegre és el millor testimoni de la fe», va afirmar. Els quatre eixos d'aquest testimoniatge són l'alegria, el testimoni de fe, el testimoni de la fraternitat i la presència profètica. «En una societat hipersexualitzada, que menysté la pobresa i que considera que l'obediència és infantil, els tres vots d'obediència, pobresa i castedat tenen molta força», va explicar.

En la línia de reforçar una mirada positiva sobre la Congregació, el pare Vattamattam va recordar que els temps que va viure el fundador, sant Antoni Maria Claret, van ser pitjors que els actuals amb persecucions contra l'Església i una crisi social profunda. El superior va remarcar, doncs, que el que és cabdal no és fixar-se en les xifres de claretians o de vocacions sinó en la fidelitat al carisma: «Estaré preocupat si el foc del carisma claretian s'extingeix del cor dels germans, no si disminueix el nombre de germans.»

Posteriorment, el pare Vattamattam es va traslladar fins a Vic, ciutat

El pare Vattamattam (dreta) a la conferència que va tenir lloc a la Llibreria Claret de Barcelona acompanyat del pare Màxim Muñoz (esquerra).

on està enterrat sant Antoni Maria Claret, on va tenir lloc el Curs internacional de formadors Claretians entre el 18 i el 24 de maig. En aquest curs van participar 24 claretians amb responsabilitats formatives de l'àrea anglòfona de la Congregació, provinents sobretot d'Àfrica i Àsia. Precisament aquesta cooperació internacional a nivell de tota la Congregació és un dels aspectes que més vol desenvolupar l'actual superior general. De fet, són moltes les iniciatives que van encaminades a millorar la relació i la comunicació entre províncies. A més, les regions amb més vocacions estan enviant

«Estaré preocupat si el foc del carisma claretian s'extingeix al nostre cor, no si disminueix el nombre de germans»

missioners a Europa per tal de suplir el descens de claretians al vell continent. El pare Vattamattam va destacar la importància de respectar els temps de Déu i de no fer «matemàtiques amb l'Esperit Sant». «El repte és com ser aliats i socis de l'Esperit», va explicar. El superior general, un home jove, senzill i molt proper és el primer superior claretian provinent d'Àsia i el segon que no prové d'Europa en els 160 anys d'història de la congregació. Els últims tres havien estat espanyols i, fins al 2015, el superior era el català Josep Maria Abella (Lleida, 1949) que va dirigir la congregació durant 12 anys.

Una congregació en creixement a escala

Els claretians estan experimentant un lleu creixement numèric arreu del món des de l'any 2000, aproximadament. Segons l'Anuari Pontifici del 2016, recent publicat, hi havia 3.077 missioners claretians a tot el món, 12 més que l'any anterior i 60 més que el 2011. Aquest augment es deu, sobretot, a les nombroses vocacions que té la congregació a l'Índia. En aquest país hi ha en l'actualitat 347 sacerdots claretians, 88 estudiants preparant-se pel sacerdoci i 142 professors temporals. Per contra, a l'Estat espanyol, segons dades de la congregació, no hi ha cap estudiant preparant-se per a la vida religiosa. Altres països on el nombre de vocacions és important són Filipines, Indonèsia i Nigèria.

Quan el pare Vattamattam va ingressar als claretians

l'any 1974, només feia quatre anys que la congregació havia arribat a l'Índia. I el setembre del 2015 va convertir-se en el primer superior general dels claretians provinent de l'Índia. Com en d'altres congregacions, com els jesuïtes per exemple, els últims capítols han escollit superiors provinents de fora d'Europa confirmant que el vell continent ha perdut molt pes dins l'Església a causa dels canvis demogràfics i religiosos.

A Catalunya, hi ha uns vuitanta claretians en deu comunitats que gestionen diverses iniciatives pastorals, entre elles dues escoles (Barcelona i Valls), sis parròquies (Sallent, dues a Barcelona, Lleida, Sant Boi i Valls) i l'Editorial Claret.»

Per convertir el Valle en un centre d'interpretació és essencial treure'n les restes de Franco, d'acord amb la família i amb la comunitat benedictina

Tota forma d'incomprensió suposa un estímul per ser més fidels al compromís adquirit, a l'anunci de l'Evangelí

El futur del Valle de los Caídos

Hilari Ragner
Monjo de Montserrat i historiador

Algú va proposar que es deixi que les inclemències del temps acabin de destruir el Valle de los Caídos, com les ruïnes d'Itàlica. Seria un crim: hi ha enterrats més de 30.000 espanyols. Cal emprendre les obres necessàries, ni que siguin complicades i costoses, per aturar la degradació. La comissió creada pel govern de Zapatero per formular una proposta, de la qual vaig formar part, va concloure que, en compliment de la llei de la memòria històrica, es mantingués, però convertit en un centre d'interpretació, per explicar als nombrosos visitants què va ser aquell lloc i com es va construir.

Franco va fundar aquell mausoleu faraònic per eternitzar la memòria dels *caídos por Dios y por España*, o sigui els del seu bàndol morts a la guerra civil, al front o a la rereguarda republicana, tot i que entre els morts del seu mateix exèrcit n'hi havia molts que eren de cor republicans. No va dir mai que l'hi enterressin també a ell. En un paratge d'una gran bellesa natural, es va emprendre aquella construcció segons el model de l'arquitectura nazi o feixista, grandiosa de proporcions però amb materials barats, que no han resistit el pas del temps i, ajudant-hi unes goteres diluvials, ben aviat va començar a caure tot a trossos. En alguns sectors, els fèretres de fusta s'han podrit, les restes han caigut unes sobre altres i ara els ossos s'haurien d'identificar un per un.

L'opinió, nacional i internacional, va evolucionar, i en un cert moment, per donar una imatge de pau i reconciliació, es va obrir aquell gran cementiri a morts també del bàndol republicà. Es van cursar les ordres corresponents als governadors civils i alguns d'aquests, zelosos executors de l'ordre rebuda, hi van enviar restes de republicans sense consultar els seus familiars, que ara les reclamen.

Per convertir el Valle en un centre d'interpretació és essencial treure'n les restes de Franco, d'acord amb la família i amb la comunitat benedictina. Franco no és cap mort de la guerra civil, i sense ell tot prendrà un altre caire. Les seves restes donen a tot el conjunt el caràcter de monument a la major glòria del *Caudillo*. De què serveix treure el seu nom d'alguns carrers, si se li conserva dedicada aquella baluerna?

L'Orde de Sant Benet al Valle de los Caídos: una presència eclesial, fecunda i desconeguda

P. Juan Pablo Rubio Sadia, osb

De forma periòdica, surt als mitjans de comunicació el debat al voltant del Valle de los Caídos, amb diversitat d'accentos i d'enfocaments. Unes vegades a propòsit de la tomba de Francisco Franco; d'altres, de la simbologia del monument o de les despulles dels caiguts sepultats als ossaris de la basilica. Ocasionalment, la polèmica qüestiona fins i tot la presència allí d'una comunitat religiosa. No es pot discutir la licitud d'aquests debats i opinions en una societat democràtica i plural com la nostra, sempre que es facin amb respecte. Però el que cal constatar sovint és una gran ignorància i un profund desconeixement en bona part dels judicis que s'emeten sobre la realitat del Valle.

Per damunt de connotacions i controvèrsies, els monjos benedictins de l'abadia de la Santa Creu, en virtut del Breu Pontifici de Pius XII *Stat crux* (28-05-1958), hem assumit una missió en nom de l'Església, que sent essencialment eclesial té com a finalitat mantenir viva l'oració per la pau i la reconciliació a la societat espanyola.

Els qui s'acosten fins al Valle, de vegades venent prejudicis, comproven que la presència de l'Orde de Sant Benet en aquest indret s'ha desplegat en tres direccions molt clares: l'espiritual, la cultural i la social. La primera, traduïda en l'apostolat litúrgic de les acurades celebracions de la basilica, inclou també l'acollida d'hostes i pelegrins.

La dimensió cultural té el seu principal exponent en l'Escolania, un centre d'alt nivell acadèmic i musical, a les aules de la qual es formen generacions de joves ecolans en el cant gregorià i la polifonia sacra. S'hi suma la tasca investigadora i la docència universitària d'alguns monjos, amb figures tan destacades com J. Pérez de Urbel, E. Aparicio o M. Garrido. La reflexió social, inspirada en el pensament cristià, ha tingut en el Centre d'Estudis Socials un focus d'irradiació excepcional.

No podem pretendre que la presència benedictina al Valle de los Caídos sigui aplaudida o compartida per tothom, ni tan sols en l'àmbit eclesial. Això no obstant, tota forma d'incomprensió suposa un estímul per ser més fidels al compromís adquirit, a l'anunci de l'Evangelí, i un repte per fer que prevalguin els valors de l'ideal benedictí sobre qualsevol ideologia.

El divendres 2 de juny celebrem La Nit de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel. Demostra que ets un oient o un lector fidel de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana i et regalarem una entrada per a tu i un acompanyant, que inclou el sopar a la Llotja de Mar i el concert a Santa Maria del Mar, o una de les 5 entrades individuals que també sortegem per a l'actuació del Cor Vivace.

Com aconseguir la teva entrada? Doncs fent-te una foto amb un exemplar de Catalunya Cristiana o amb la ràdio on escoltes Ràdio Estel! També deixem que sigui amb uns auriculars. Regalem les entrades a la foto més original i divertida, així que atreveix-t'hi!

Puja la foto a les xarxes socials (Facebook, Twitter o Instagram) amb l'etiqueta #LaNit2017 i podràs guanyar una entrada doble o una de les 5 invitacions per al concert del Cor Vivace a la basilica de Santa Maria del Mar.

—Pots participar-hi fins dilluns 29 de maig del 2017

—El sorteig es farà el dimarts 30 de maig del 2017 dins la Fórmula Estel

6a EDICIÓ DE

LA NIT

DE RÀDIO ESTEL
I CATALUNYA
CRISTIANA

2 de juny del 2017

Presideix l'arquebisbe de Barcelona,
JOAN JOSEP OMELLA

20 h Concert del Cor Vivace a la basílica de
Santa Maria del Mar

21.30 h Sopar a la Casa Llotja de Mar,
c/ Passeig d'Isabel II, 1, de Barcelona

Preu:

10 euros: concert

50 euros: concert + sopar + participació sorteig

c/c: "la Caixa" ES88 2100 3013 2522 00406287

A l'hora de fer l'ingrés, cal indicar nom, cognoms i telèfon

El resguard del banc és l'entrada al concert i al sopar

L'entrada al concert també es pot adquirir a Santa Maria del Mar
(gratuïta per a infants fins a 7 anys)

Les places són limitades

El termini per inscriure's acaba el 30 de maig

 RàdioEstel
CatalunyaCristiana

Club⁺amics

 BSMM BASÍLICA DE
SANTA MARIA DEL MAR

El consiliari diu...

L'evangelització encomanada a la gent gran

Xavier Moretó Navarro
Consiliari de Vida Creixent de Barcelona

La tasca d'evangelitzar ens toca a tots els cristians. Tots ho sabem. Però, en aplicar-ho als més grans, ens trobem amb uns trets característics. Ho hem tractat en altres ocasions. El més important: els grans parlen i viuen des d'una major experiència de la vida. Aquest és un «plus» que té la seva importància. La vida t'ensenyà moltes coses, entre altres a destriar l'important de l'accessori, a saber discernir, a decidir per què val la pena lluitar i per què no, a esmerçar —i també a estalviar— energies i esforços inútils... Aquella expressió tan comuna de «L'experiència és un grau» és ben certa. Tanmateix, pel que fa a l'evangelització i a un nivell més genèric —per no dir més teòric— cal destacar dos aspectes, aplicables també als de més edat: la naturalesa relacional de la persona i la urgència de comunicar el missatge de l'evangeli. Així ho destaca el bisbe Jaume en aquest capítol del temari de Vida Creixent d'enguany. Com diuen els sociòlegs: la naturalesa de la persona humana és relacional. Tant és així que, quan algú no es capaç de relacionar-se amb d'altres, diem que té una malaltia: l'autisme. Això vol dir que, d'entrada, des d'un punt de

Enmig de tanta gent que pateix, de tantes mancances, els cristians tenim una llum d'esperança.

vista purament humana, no podem restar callats, no podem «reservar-nos» quan tenim quelcom important a comunicar. Vivim en comunitat, comunitat humana i, per extensió i creença, comunitat cristiana. És una bona base per entrar a tractar el segon punt: la necessitat d'evangelitzar.

En la trobada d'animadors de Vida

Creixent ens proposarem de fer un esforç per a comunicar —o millor encara, encomanar— als membres dels nostres grups la urgència d'evangelitzar. Ara que estem vivint la Pasqua i repassant la vida dels primers cristians, aquesta era la urgència dels apòstols el dia de Pentecosta: dir al món «Jesús ha ressuscitat!» És el que s'anomena «el

primer anunci». Ací va començar tot... Enmig de tanta gent que pateix, de tants que viuen en la foscor; enmig d'un món que viu submergit en el voluntarisme, en l'esforç personal (és la promesa que d'una manera més o menys velada se'ns fa i que diu: «Tot el que vols ho pots aconseguir amb el teu esforç, la teva capacitat») i que molt sovint genera marginació, la dels qui no poden seguir aquest ritme; enmig d'una societat que pateix tants trencaments (personals, de parella, comunitaris, familiars...); enmig de tantes mancances (i no només econòmiques) nosaltres, els cristians, tenim una llum d'esperança. Com podem restar callats, com podem viure indiferents davant de tanta necessitat? Tenim una proposta de sentit de la vida. Com podem viure la nostra fe «cap endins», de forma privada, sense comunicar-la als altres? Un cop més, la major experiència de la vida, pròpia dels més grans, ens pot ajudar en aquesta tasca d'evangelitzar. Què queda després de tant d'esforç, de tanta competència, de tant «cadascú a la seva»? No gaire cosa. En canvi, quin sentit més ple per al qui creu i viu l'evangeli en la seva vida...

Bisbat de Solsona

XXXI Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Solsona

Josep Castellà

Fotos: Lluís Closa (catedral) i Ramon Estany

El dia 9 de maig, va tenir lloc la Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a la ciutat de Solsona. Més de 900 persones, de diferents punts de Catalunya, les Illes i Andorra hi van participar.

La trobada fou presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, acompanyat del consiliari interdiocesà de Vida Creixent, Mn. Xavier Moretó; el president de la Junta Interdiocesana, Sergi Òliba; el president diocesà de Solsona, Vicenç Quinquilla; el consiliari diocesà de Solsona, Mn. Miquel Venque; i el president nacional de *Vida Ascendent*, Álvaro Medina del Campo. També hi foren presents l'alcalde de Solsona, David Rodríguez, i el director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Enric Vendrell.

Reunits els pelegrins a la Sala Polivalent de Solsona, i després d'esmorzar amb coca i xocolata, hi hagué els parlaments de benvinguda. Després d'una pregària dirigida pel consiliari Mn. Xavier Moretó, feu la presentació i salutació Vicenç Quinquilla. A continuació, Sergi Òliba va explicar el objectius de Vida Creixent, seguint les paraules de David Rodríguez, les

d'Enric Vendrell i les d'Álvaro Medina.

Destacà la intervenció del bisbe Xavier Novell, en una dissertació històrica territorial del bisbat de Solsona, deixant com a missatge clar que els grups de Vida Creixent són la base ferma per apostar de cara a fer unes parròquies evangelitzadores «en uns temps d'estar prop de la gent, de resistència i d'intel·ligència».

La jornada continuà a la catedral de Solsona, amb una explicació històrica de la seu a càrrec de l'arxiver diocesà Mn. Enric Bartrina. Seguí la missa solemne presidida pel bisbe Xavier Novell concelebrant amb el vicari general de Solsona, Mn. Josep Maria Vilaseca, el consiliari interdiocesà de Vida Creixent, Mn. Xavier Moretó, capellans i consiliaris de Vida Creixent de diverses parròquies i bisbats. En l'homilia el prelat va assenyalar, entre altres coses, que la gent de Vida Creixent són clau important per als canvis necessaris en una Església evangelitzadora «així sortim a l'encontre de les persones per alegrar i encoratjar els nous conversos». En el comiat de la missa s'entonà el cant del *Violai* per la gran quantitat de pelegrins de Vida Creixent que omplien a vessar la catedral solsonina.

La XXXI Trobada de Solsona va continuar amb un dinar de germanor, sobretaula, brindis i el comiat amb el

cant de *L'hora dels adeus*. Tant en el viatge d'anada com en el de tornada els pelegrins feren la Pregària del Ca-

mí i l'Himne de Vida Creixent. També es va anunciar que l'any vinent la trobada serà a Montserrat.

AGENDA

JUNY

Dijous 1: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a València 244, planta 4a, sala d'actes. Tema X – «El descans. La santificació del diumenge, dia del Senyor.»

Dissabte 17 de juny: Trobada final de curs oberta a tot-hom. Matí a la parròquia de la Verge de la Pau. Inici a les 10.30. Conferenciant P. Francesc Riera, s.j.

Escòcia

Els catòlics practicants igualen els protestants

En un país de tradició protestant, l'Església catòlica està a punt de ser la confessió més gran

Joan Piñol
Redacció

El panorama religiós d'Escòcia està canviant de manera profunda. Mentre el cristianisme en general va disminuint la seva presència, l'Església catòlica està a punt de convertir-se en la confessió cristiana més gran d'aquesta històrica nació, superant l'Església escocesa, la denominació presbiteriana tradicional i dominant des de la Reforma protestant del segle XVI. Aquesta és la principal conclusió del cens eclesial d'Escòcia que s'elabora periòdicament i que ha fet públiques les conclusions de l'estudi del 2016. No és pas que el catolicisme escocès estigui creixent en nombre de fidels, sinó que la disminució és molt petita i els analistes parlen d'una certa estabilitat; en canvi, la pràctica religiosa de la denominació tradicional protestant està disminuint, també en benefici de les denominacions pentecostals.

Els catòlics, tot i ser molts menys, són molt més practicants que els protestants. Un total de 135 mil catòlics van a missa de manera regular davant dels 136 mil presbiterians de l'Església d'Escòcia. En l'últim cens (el del 2002) hi havia 202 mil catòlics practicants davant dels 228 mil presbiterians de l'Església d'Escòcia. Els catòlics practicants han disminuït un 33% mentre que els protestants han baixat un 40%. Els estudiosos conclouen que aquesta tònica continuarà i que en el proper cens ja hi haurà més catòlics practicants.

El cens eclesial és una eina estadística creada el 1984 per representants de les diferents confessions cristianes escoceses (presbiterians, catòlics, pentecostals...) per conèixer la realitat dels cristians practicants. L'estudi que ara s'ha presentat es va dur a terme el diumenge 8 de maig del 2016 i es van entrevistar els assistents als oficis religiosos de 1.476 temples cristians de totes les denominacions. Posteriorment, l'estudi generalitza les dades i calcula les xifres totals de cristians practicants a tota la regió.

Convé tenir en compte les dades d'afiliació religiosa a Escòcia: un 32% són presbiterians de l'Església d'Escòcia, un 16% catòlics i un 6% protestants d'altres denominacions. Sumen un total de 54%, i cal dir que és la regió del Regne Unit menys cristiana.

Altres dades del cens també mostren la bona salut del catolicisme escocès. Els catòlics són més joves amb una mitjana d'edat de 47 anys, mentre que la mitjana

El papa Benet XVI va visitar Escòcia el setembre del 2010 i va celebrar una multitudinària missa a Glasgow.

135 mil catòlics van a missa de manera regular davant dels 136 mil presbiterians de l'Església d'Escòcia

Els catòlics representen el 16% de la població escocesa però són el 35% dels cristians practicants

general és de 53. L'estudi ha trobat 20 parròquies catòliques amb més de mil assistents a missa mentre que cap parròquia protestant hi arriba. Els fidels catòlics són ètnicament més diversos. Mentre que un 96% dels escocesos són blancs, aquest percentatge baixa entre els catòlics practicants (un 88% de blancs). Un 25% de les parròquies catòliques han augmentat l'assistència a missa, en un 24% s'ha mantingut i en un 51% ha baixat. No és d'estranyar, doncs, que el títol de les conclusions de l'estudi sigui «Creixement enmig del declivi». Mentre algunes parròquies catòliques i també algunes de pentecostals creixen, una gran majoria veuen com els fidels envelleixen i cada cop hi va menys gent.

Els catòlics practicants es concentren a la ciutat de Glasgow, la més poblada d'Escòcia, on viuen gairebé un de cada tres catòlics practicants.

Una dada interessant de l'estudi és l'esforç per evangelitzar que fan totes les confessions cristianes. Un 35% de les parròquies (630) han dut a terme un curs Alpha de nova evangelització.

L'Església catòlica a Escòcia presenta unes dades esperançadores i aquests milers de catòlics practicants, repartits en vuit diòcesis, estan a punt de convertir-se en la principal confessió cristiana. Amb un episcopat jove i renovat els últims anys (el bisbe en actiu més veterà té 66 anys i el més jove 51) l'Església es prepara per afrontar una cultura postcristiana però amb renovat impuls evangelitzador.

Els catòlics del Regne Unit afronten les eleccions

El 8 de juny els ciutadans del Regne Unit afronten les eleccions generals anticipades per triar el Parlament i decidir si renoven la majoria conservadora i Theresa May repeteix com a primera ministra. Els bisbes catòlics d'Anglaterra i Gal·les, d'una banda, i d'Escòcia, de l'altra, van fer públiques unes cartes que es van llegir a totes les parròquies del país el 21 de maig. Citant el papa Francesc, els pastors animen els ciutadans a tenir en compte a l'hora de votar com caldrà gestionar el Brexit (la sortida de la UE) i com protegir els més desvalguts enmig d'un creixent capitalisme salvatge. També alertaven sobre la defensa de la vida, la llibertat religiosa, l'acollida a refugiats, la família tradicional i la política penitenciària. Una altra preocupació és el suport governamental a les escoles catòliques (només a Anglaterra tenen prop d'un milió d'alumnes). Els bisbes escocesos s'han mantingut neutrals davant un possible nou referèndum d'independència.

«Tenim el desig de mostrar un rostre d'Església missionera»

Mons. Víctor Sánchez ha rebut el III Memorial Pere Tena

Rosa María Jané Chueca

L'arquebisbe de Puebla (Mèxic), Mons. Víctor Sánchez Espinosa, ha estat guardonat amb el III Memorial Pere Tena, en reconeixement a la seva tasca durant prop de 30 anys en la Pastoral Litúrgica de la Conferència Episcopal Mexicana. Aquest Memorial es va instituir en record del bisbe Pere Tena, fundador del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona i pedagog de la litúrgia.

Com ha rebut aquest reconeixement?

És tot un honor, immerescut per part meua. Em fa recordar la meua missió de prendre el testimoni d'un gran pastor com ha estat Pere Tena i treballar en l'ampli camp de la Pastoral Litúrgica a Mèxic, a la meua Església particular, que és Puebla, i a Amèrica Llatina i el Carib.

Què l'apassiona de la litúrgia?

Per descomptat la teologia litúrgica, però també totes les dimensions pròpies de la Pastoral Litúrgica com són l'art sacre, els béns culturals de l'Església, la música litúrgica, la pastoral de santuaris... perquè les nostres comunitats a Amèrica Llatina són orants, fins i tot contemplatives, eucarístiques, molt marianes, sobretot les comunitats indígenes. Dediquen, durant les seves celebracions, tot el temps que calgui al Senyor. Amb elles hem de ser pastors, pedagogos de la litúrgia.

En general, valorem prou la litúrgia?

Jo puc parlar de l'experiència d'Amèrica Llatina. Són pobles orants, que viuen la celebració. Amb el Concili Vaticà II la major riquesa de la reforma litúrgica ha estat la participació plena, conscient, activa, fructuosa, comunitària... les nostres comunitats potser són un xic diferents de les europees perquè la pietat popular d'Amèrica Llatina és molt rica i, sobretot, la pietat eucarística. Els sacerdots hem de multiplicar-nos al màxim per atendre les necessitats espirituals i per estar amb ells en les celebracions litúrgiques i fer veritables celebracions modèliques fins on sigui possible.

Són comunitats gaire actives?

A través del cant, de la música, de la dansa... quan es va fer el canvi a les llengües pròpies de cada país això va fer que les nostres comunitats s'enriquessin més i es comprengué totalment la litúrgia. Intentem fer una litúrgia inculturada que respongui a les necessitats de les comunitats. El papa Francesc ens ha donat llum verda perquè totes les adaptacions, tota la inculturació de l'Evangelí i de

Víctor Sánchez mostra el guardó atorgat. / Agustí Codinach

la litúrgia es faci allà, al lloc mateix. Aquí hi ha una gran tasca dels sacerdots i missioners que treballen amb les comunitats indígenes perquè participin activament en les celebracions.

Quin és el repte?

El repte és continuar acompanyant aquestes comunitats. Des de la V Conferència General del Consell Episcopal Llatinoamericà i del Carib (CELAM) a Aparecida (Brasil), fa uns 10 anys, Benet XVI ens va enviar a la missió. En aquest continent de catòlics, va dir, en aquest continent de l'esperança anem a l'encontre de les persones, de les famílies, de les comunitats, dels allunyats, dels que n'han marxat, anem a la missió! Des del document d'Aparecida, l'Església que peregrina en aquest continent estem en missió permanent. Estem amb el desig de mostrar un rostre d'Església missionera, d'una formació permanent d'agents pastorals, d'alegres deixebles missioners. Per això parlem d'una missió continental per a una Església missionera.

Francesc insisteix molt en una «Església en sortida»...

El Papa va coordinar els treballs del document d'Aparecida, coneix molt bé el postAparecida... per això ara ens

parla d'aquesta Església en sortida, d'aquesta Església mare que, amb els seus fills, amb els seus fidels, és tendra, senzilla, afectuosa, propera...

No podem recordar Aparecida sense citar Puebla, la seva diòcesi.

Puebla és el document més llegit, més estudiat, més difós... sobretot per

«L'atenció als migrants és un tema que ens preocupa i ens commou profundament»

l'opció preferencial pels pobres. Avui, Aparecida ha superat Puebla, però a Puebla es va escollir el tema d'Aparecida: *Deixebles missioners. L'encontre amb Jesucrist. La solidaritat amb tots*. El tema es va escollir amb motiu dels 25 anys de Puebla.

Quan parlem de Mèxic, ens hem de referir, malauradament, a problemes com la violència, la corrupció... Com afronta l'Església aquests temes?

Estem vivint una situació molt difícil amb problemes comuns amb els Estats Units, de frontera a frontera: migració, inseguretat, corrupció, narcotràfic... això a l'Església la compromet a treballar-hi. En el cas, per exemple, dels nostres germans migrants, l'Església catòlica és la que més se n'ha preocupat, tant a Mèxic com als Estats Units. El nostre reconeixement als bisbes dels Estats Units perquè han donat molt de suport a la causa. Mèxic té prop de 70 centres d'atenció als migrants. És un tema que ens preocupa i ens commou profundament. Els bisbes de la frontera sud dels Estats Units i els de la frontera nord de Mèxic estem fent una feina conjunta. Ens diuen els bisbes *Tex Mex*. És una preocupació de l'Església, tant d'un costat com de l'altre, atendre els nostres germans migrants.

Tradició i qualitat al servei de l'hostaleria des de 1880

Venda
T 93 318 14 95
F 93 412 44 45
Roger de Llúria, 12-14
08010 Barcelona

Lloguer
T 93 308 01 04
F 93 308 71 93
Pg. de la Verneda, 150
08030 Barcelona

CASA GAY S.A.

www.casagay.com

Des del monestir

La vida monàstica

Cada any, el diumenge de la Santíssima Trinitat, l'Església celebra el dia de la vida contemplativa, de la qual forma part el monaquisme, una vocació molt desconeguda, entre altres coses pel fet que els monestirs no tenim, com altres congregacions religioses, una activitat docent o assistencial.

Les monges i els monjos dedicats a la pregària, al treball i a l'acolliment, hem de fer de cada monestir una llar oberta per als qui volen fer una experiència de silenci, i així afavorir el trobament amb Déu, amb els altres i amb un mateix. Al monestir els monjos trobem en Crist la llum que il·lumina les nostres foscores i l'alegria en el

camí de la fe. I també l'amor gratuït dels uns als altres, un amor sense barreres! L'abat Cassià Just escrivia: «No hi ha res tan bonic com una comunitat en què les persones comencen a tenir-se confiança i a estimar-se. Per això el monaquisme ens és font de vida, ja que sempre que acollim els altres, siguin qui siguin, som acollits per Déu.»

És amb l'amor fratern i el servei mutu, que el monestir esdevé manifestació de la bondat i de la misericòrdia de Déu. I és també amb el silenci (en un món tan ple de soroll) que aprenem a descobrir Déu, present en la nostra vida.

En un món caracteritzat per les presses, el silenci ens acosta a Déu, als altres i a un mateix. Un silenci que no és mutisme ni absència de soroll, sinó aquella actitud que ens fa descobrir allò que hi ha al nostre interior i que ens ajuda a veure Déu en els altres. És així com els monjos, en el silenci, la pregària i el servei, en l'acolliment dels hostes i en el treball, fem del monestir una família, i «una escola de comunió fraterna on l'amor és el centre de les nostres relacions», com ens recorda el P. Abat Josep M. Soler. I és així que podem fer l'experiència de la misericòrdia, del perdó i de la bondat d'un Déu que és Pare i que estima els homes i les dones apassionadament.

Josep-Miquel Bausset

Monjo de Montserrat

La sal de la terra

El convent de Santa Clara al cor de Tortosa

En ple centre històric de la ciutat de Tortosa i en un emplaçament un xic elevat, trobem el convent de Santa Clara. La comunitat de dones cristianes seguidores del reformador Francesc es va instal·lar a la ciutat en vida de la santa d'Assís, probablement el 1233, set anys després de la mort d'Il Poverello. És una de les fundacions franciscanes més antigues de tot Catalunya i el Regne d'Aragó, i així ho expliquen amb satisfacció les germanes que hi conviuen. L'edifici és d'un gòtic senzill i elegant, especialment el claustre, que convida al silenci, la pau i la pregària. I ha donat nom a aquest barri de la ciutat. La presència de les germanes clarisses a Tortosa ha estat de sempre reconeguda, apreciada i estimada. Actualment la comunitat és petita en nombre, set germanes, però gran, molt gran en el seu compromís i vocació, fe, alegria i servei. Reben visites de joves estudiants o de xiquets de la catequesi a qui encomanen el seu amor a Déu

i als germans a través de les hores de pregària i de les senzilles tasques del convent. Enmig d'aquesta societat sorollosa, atrafegada, plena de tantes coses materials que ens distreuen i ens aparten de nosaltres mateixos i del Transcendent, la conversa pausada amb Maria Cinta, Isabel, Teresa, Jacinta —vinguda de Kenya— o Felipa, una iaia molt eixerida de Jaén, sovint esdevé una alenada d'aire fresc, que ens transporta a l'esperit franciscà i al seguiment de Jesús des de la pobresa i l'amor a les criatures. L'església del convent acull aquells fidels que volen compartir l'eucaristia amb la comunitat i pregar davant el Santíssim, que hi és sempre exposat. Fa unes setmanes, però, i a causa de problemes estructurals i de manca de manteniment, una bona part del sostre de l'església s'ha enfonsat.

Les germanes han de celebrar la litúrgia i la pregària a l'interior del convent i, com que són de clausura, ja no poden compartir la missa amb els fidels que habitualment les acompanyaven. Les clarisses pregunten per tota la humanitat, pels joves, pels malalts, pels que es troben desorientats. La pregària sorgida en el cor de les comunitats monàstiques i conventuals arriba al Senyor i ens ajuda a tots, als que creiem i als que ni tan sols es plantegen l'amor de Déu en les seves vides. Ara som nosaltres els qui hem d'ajudar la comunitat. Tant les administracions en representació de la ciutadania per preservar un bé patrimonial i artístic, com l'Església i els tortosins, que en algun moment de les nostres vides ens hem apropat i hem mirat el convent al cor de la nostra ciutat. Caixa Catalunya/BBVA E553 0182 4332 8402 0034 2212

Maria Balart Altés

Professora de Secundària

Mirada al món

El pare Maurizio a Yaoundé

Avui a l'estació de trens de Yaoundé passo a saludar el pare Maurizio, un italià de 55 anys que treballa des del 1991 amb els nens del carrer. 26 anys amb els nens del carrer! La seva persona és ja tota una institució ben coneguda a Yaoundé pel seu treball social. Des del 2002 tenen un local on treballa un equip d'una vintena d'educadors socials. Ell n'és l'esperit i l'ànima. Alguns d'aquests educadors són antics joves que han viscut al carrer i que volen ajudar els petits a canviar de vida. Em rep amb el seu somriure i serenor habituals. Sempre optimista. Envoltat de nens que l'agafen i no el deixen, físicament enganxats a la seva persona. «Ara hem acabat el partit de futbol»,

i m'ensenya una pista de 10 m de llarg i 8 d'amplada. Tot un estadi! El Centre Edimar té les portes obertes a l'estació. No donen menjar ni cap subsidi. Ofereixen un espai de joc, d'escolta, de respecte, d'acompanyament als nens i adolescents que viuen pels carrers. És divendres i els beneficiaris netegen el «seu» centre. En Maurizio m'explica totes les accions que realitzen: visites a les presons, classes d'alfabetització a joves, escolta als qui volen parlar, jocs, conferències-debats, possibilitat de rentar-se, visites a les famílies, etc. Aquesta setmana ha acompanyat un jove que volia tornar a casa després de setze anys sense

veure els pares. Jurava deixar la delinqüència i les armes. Vol començar una vida de nou als 30 anys. Va ser una visita a la família no per quedar-s'hi sinó per refer les relacions amb els pares i germans que estan al poble. Explicava la seva experiència amb satisfacció personal. «Tornem a casa uns 150 nens a l'any, però no tots s'hi queden.» És un treball de refer les relacions humanes i aprofitar l'energia de la família. M'acomio d'en Maurizio i torno a casa una vegada més amb l'experiència de tants missioners que estan cada dia al servei dels més pobres, amb alegria, amb senzillesa. 26 anys sense premis ni reconeixements. 26 anys d'estimar els abandonats.

Josep Maria Sabé i Colom

Missioner salesià al Camerun

Punt de vista

Daniela Pompei

Responsable de la Comunitat de Sant'Egidio per al Servei als Immigrants

Els corredors, una gran esperança

El mes d'abril passat van arribar a l'aeroport de Fiumicino 125 nous refugiats provinents del Líban gràcies als corredors humanitaris impulsats per la Comunitat de Sant'Egidio, juntament amb la Federació de les Esglésies Evangèliques d'Itàlia i la Mesa Valdense. Des del febrer del 2016 ja han arribat a Itàlia de manera segura i legal més de 800 persones. Pròximament s'obrirà el corredor amb França. En un moment en què Europa, per motius també electorals, assisteix a una instrumentalització política del fenomen de la immigració, aquesta proposta innovadora i replicable constitueix una esperança. És possible un model alternatiu per acollir i integrar homes i dones que, en cas contrari, serien víctimes de traficants de persones (famílies amb nens, dones soles, gent gran, malalts i persones discapacitades). Els corredors humanitaris afavoreixen una connexió entre la societat civil i les institucions i s'aprofiten de les energies i infraestructures que ja existeixen. Els corredors no només disminueixen la despesa a l'administració sinó que suposen un gran estalvi per als refugiats que poden invertir (en el seu futur) els diners que haurien destinat a traficants i màfies. Però, sobretot, els corredors humanitaris permeten salvar milers de vides que s'ofeguen al

Mediterrani o queden paral·litzades als camps de refugiats. El papa Francesc, parlant de la crisi dels refugiats a l'entrevista que va concedir al diari *El País*, va subratllar la integració com un dels punts forts dels «corredors humanitaris»: «El problema és aleshores: salvament urgent sí, som-hi tots. Segon: rebre, acollir el millor possible. Després, integrar. Integrar.» És el gran desafiament. I mentre les institucions acullen, les comunitats són les que juguen un paper determinant en la integració.

La petita Fatah va arribar a Roma el mes d'abril del 2015 des de Lesbos juntament amb el papa Francesc. A Roma va començar a

anar a l'escola. Els primers dies dibuixava bombes i cases destruïdes, hi predominava el color negre. No cal ser psicòleg per comprendre el trauma d'aquests nens. Tres mesos després el papa Francesc va convidar un grup de refugiats a dinar, també hi havia la Fatah. Vam triar uns quants dibuixos que havia fet per poder-los regalar al Papa. Quan els va veure (cases destruïdes, colors foscos) va fer un crit: «No, no els he fet jo!» En va fer de nous: cases, flors, pare i mare, els amics. Va desaparèixer el negre i van guanyar espai el groc, el verd i el vermell. En tres mesos, amb una bona integració, la seva vida havia canviat radicalment.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Canonge emèrit del Capítol Catedral de Barcelona
secretaria@catedralbcn.org

Un escriptor seriós amb molt d'humor

Un amic em va recomanar, un estiu, que llegís algun llibre de l'autor anglès Gilbert Keith Chesterton. Vaig quedar seduït per aquest escriptor. El seu estil era clar, profund i divertit, de manera que em va plaure llegir-lo. Una mescla d'estil correcte, una gran filosofia o pensament, i un humor agradós. Un autor que barrejava la profunditat del pensament amb la ironia de molts anglesos. De tant en tant, repasso encara l'obra d'aquest escriptor, que defensà el cristianisme en totes les seves dimensions. Chesterton demanava un creient sincer i sencer. Té aquesta frase il·luminadora del que vinc dient: «L'església ens demana que, en entrar-hi, ens

llevem el barret, no el cap.» Aquest autor va ser un savi, un convertit notable. Chesterton fou un autor prolífic. I els seus escrits són una amable meravella. Tanmateix deia les coses pel seu nom. He trobat una col·lecció de «trenta frases per a un món de bojos com el d'avui». Ens queixem actualment d'uns temps eixelebrats. Sembla com si els habitants d'aquest planeta ens haguéssim begut l'enteniment. No és estranya aquesta visió. Hi ha molts canvis. O potser n'hi ha hagut menys dels que creiem. Si repassem la història universal, ens adonarem que molts fets i esdeveniments ja van ser patrimoni d'altres èpoques. Quantes guerres, quantes barbari-

tats, quantes immoralitats, quantes famílies desavingudes, quants crims i lladronicis, quantes riqueses mal adquirides, quantes estupideses sexuals...! Els llibres d'història —alguna vegada ja ho he explicat— contenen relats que fan esgarrifar i que han estat tant inhumans com anticristians. La humanitat, que porta al damunt segles i segles, ha dut una vida feixuga. Pensant, tal vegada, que vivia uns períodes inèdits, que s'han repetit milions de vegades. La qual afirmació no és l'apologia dels nostres dies sotmesos a canvis positius i negatius. Amb la impressió que el cristianisme ha fet una gran reculada. Defenso els nostres dies, són els que Déu ens dona. Procurem millorar el nostre pobre món amb gent que estimi l'evangeli i que tingui bon humor. La perspectiva de Chesterton pot ajudar el nostre sentit de l'humor. Cal anunciar l'evangeli —Jesucrist— que és la més bella de les notícies per al món. Un altre dia, tornaré a referir-me a aquest escriptor anglès. Val la pena!

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà
ynaraja@gmail.com

Multituds

Avui dia, a la joventut la satisfà molt trobar-se dins d'una multitud de qualsevol gènere. En el terreny religiós-cristià passa una cosa semblant. Un dels atractius de Taizé és que els joves saben que hi trobaran almenys 500 companys i, si així passa, diran que eren molt pocs. Parlo de Taizé perquè hi he estat moltes vegades. Però, a Taizé, a les JMJ, als Aplecs de l'Esperit a Lourdes o a Compostella, hi podem anar i tornar-ne tal com hi hem anat. Cal dir que, a la JMJ de Madrid, on vaig anar, hi havia un passeig ple de confessionaris. Malgrat que hi vaig anar com a periodista, no vaig oblidar el meu sacerdoci i em vaig apropar i vaig oferir el meu servei. Gairebé sempre vaig sentir: «He vingut a les JMJ una mica sense saber per què, però ara em vull convertir, per això em confesso.» La seva assistència era comprometedora. He tornat a comprar el llibre de Saint-Exupéry *Terra dels homes*. Volia recordar el relat de l'accident aeri del seu amic. Deia i repetia: això no ho hauria fet cap bèstia. No tenia raons per seguir caminant per la falda de la muntanya gelada, pensar que els seus, l'esposa i els amics, si creien que estava viu, estarien segurs que avançava, no li permetia defraudar-los. Va arribar un moment que ja no podia més, es volia deixar morir. Aleshores va pensar que, si no trobaven el cadàver, la seva dona no cobraria cap assegurança. Calia que el seu cos fos visible. Va pujar un turó perquè es pogués veure de lluny, allà va albirar la carretera, i es va trobar amb els seus. La seva solidaritat el va salvar. Això no ho hauria fet cap bèstia. Ho deia i ho repetia i amb raó.

Aquestes actituds, actualment, sovint s'obliden.

La gent fuig del compromís matrimonial-familiar i s'acontenta flirtejant, i fent manetes i petonets, amb «dret de cuixa». Però, comprometre's a estimar-se i arriscar-se a col·laborar tota la vida, això, no. Els cristians obliden, o ignoren, la riquesa sacramental que la diferència del contracte civil, encara que sigui ben digne.

En l'amistat passa una cosa semblant. Trobar-se, conèixer-se, enviar-se *sms* o *whatsapp*. Com més gran és la multitud, millor. Volem conèixer molta gent, però sense problemes.

La capacitat de comprometre's de l'home és única. Els màrtirs i els profetes, els més visiblement arriscats amb Crist i amb la seva Església, són testimoni sorprenent entre tots els vivents.

De Medjugorge, on no he estat mai, sé que el que més sorprèn són els confessionaris perquè sempre estan ocupats. A l'Església hi ha sagraments, tots fonts de gràcia, però el de la confessió exigeix comunicació personal, un compromís sorgit de l'interior que es fa perceptible. La crisi és molt complexa. Més que teològicament, crec que cal estudiar aquest trànsit des de les realitats antropològiques. Sempre dic que a la gent jove d'avui li costa menys despullar-se, anar a una platja nuda, que confiar-se a un mestre espiritual.

Arriba un dia que hom es veu obligat a anar al psicòleg o al psiquiatre. Allà despullarà el seu interior pagant i, com deia un dia un il·lustre facultatiu, resulta més car que confiar-se a un amic i és més avorrit, afegia amb humor.

TROBADA A BARCELONA ORGANITZADA PER COM

Quina Belleza salvar

Giorgio Chevallard
Barcelona

La pregunta de Dostoievski va ser molt present al PuntBCN del cap de setmana del 12 al 14 de maig, la trobada organitzada per Comunió i Alliberament el lema de la qual d'enguany era «El diàleg és la relació amb l'altre, sigui qui sigui, sigui com sigui», a les Cotxeres de Sants de Barcelona.

Va haver-hi trobades de diferent tipus, sobre educació, pobresa, banc farmacèutic, amb poetes com Sebastià Alzamora, trobada interreligiosa, concert de rock. El punt culminant va ser la presentació del llibre *La Belleza desarmada*, de Julián Carrón (sacerdot espanyol responsable de CA des de la mort de don Luigi Giussani, el fundador), acompanyat per la periodista Pilar Rahola. Va ser realment l'exemplificació de com es pot dialogar profundament fins i tot entre persones a priori llunyanes ideològicament si es parteix de la bellesa, de les preguntes que tots tenim al cor, de la nostra condició humana comuna, en definitiva de la nostra pròpia necessitat i no dels nostres esquemes (ens pot passar també als cristians, no estem vacunats...).

La trobada sobre la necessitat de diàleg interreligiós va veure la intervenció dels representants jueu, musulmà, catòlic i protestant, presidit per Lluís Bou (president de PuntBCN) i Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya. No va ser una trobada formal: tots van reconèixer la necessitat que té la nostra societat plural de l'aportació de les religions per a la pau i el diàleg. Les religions ben viscudes són part de la solució, no del problema. L'essència de l'islam no són els terroristes jihadistes, com l'essència d'Occident no és la guerra de Bush a l'Iraq. La representant jueva Moriah Ferrús (present tot i ser un dissabte, dia de repòs per als jueus) va relatar com necessita escorta dels Mossos per moure's ella i els seus fills; i llavors el representant musulmà Mohamed El Amrani li va oferir la seva solidaritat i col·laboració.

Hi ha un llarg camí educatiu, per a tothom, que pot ser el més fecund per a la pau i la convivència. El nostre món necessita unes bases comunes per a la convivència i no poden ser altres que el reconeixement de la dignitat de cada persona i del seu dret a ser i viure segons la seva fe i creença, en definitiva a decidir qui és i què vol ser: això és la llibertat religiosa.

«Ningú no fuig de l'amor»

Va ser fantàstica la trobada i l'exposició sobre l'experiència d'APAC, les presons del Brasil que aconsegueixen un 80% de reinserció dels presos amb menys despesa perquè són autogestio-

Esmorzar «El diàleg és vida», amb Enric Vendrell, Mohamed El Amrani, Moriah Ferrús, Anna Almuni i Lluís Bou (moderador).

nades pels mateixos presos i per voluntaris. La sigla APAC—organització civil reconeguda pel Ministeri de l'Interior brasiler—significa Associació per a la Protecció i Assistència a Condemnats, però en el seu origen profund era Estimar el Proïsme Estimaràs Crist. Perquè aquesta experiència, començada del no-res per un laic, Mario Ottoboni el 1974, dedicat amb altres a la pastoral penitenciària i que s'han deixat implicar fins al fons pel drama dels presos, per als quals entrar a la presó era entrar en un abisme sense fons del qual era pràcticament impossible sortir, sembla treta de l'Evangeli mateix. El Brasil té un sistema de presons desastrós, la mateixa societat rebutja i té por de la violència. Però a les presons d'APAC entra l'home, el delictes que da fora. No és per bondat barata. Els presos podrien escapar (poquíssims ho fan) però no ho fan perquè, com va dir un pres que s'havia fugat 30 vegades d'altres presons, «ningú no fuig de l'amor». Aquesta frase dona el títol a l'exposició. Allà no els anomenem presos, si no «recuperands».

No hi ha policia, ni agents penitenciaris, ni armes. La clau és reconstruir la persona, tornar la confiança a gent que està trencada per dins, sovint s'odia a ella mateixa: la reincidència en el delictes és del 80% a les presons normals, a APAC és menor del 20%. Es treballa també amb la formació per al treball i amb la família, perquè no es pot recuperar una persona sense recuperar

les relacions. No és un somni: hi ha 30 presons d'APAC al Brasil i el mètode s'aplica ara en altres països. De vegades amb misteris de reconciliació increïbles: una mare d'un noi de 17 anys assassinat que comença a cuidar l'assassí del seu fill. No hi ha «truc», és Evangeli pur...

«Mare i mur»

La trobada sobre la pobresa duia el

lema «Mare i mur», segons l'expressió de sant Ignasi que el Papa va posar en una carta a CA fa pocs mesos: «La pobresa és mare i mur. La pobresa genera, és mare, genera vida espiritual, vida de santedat, vida apostòlica. I és mur, defensa. Quants desastres eclesials han començat per manca de pobresa (...) hem de tornar a descobrir que aquell pobre és Jesús.» Els pobres sovint ni els «veiem», hi ha una fòbia del pobre.

Pilar Rahola i Julián Carrón en la presentació del llibre «La Belleza desarmada», juntament a

UNIÓ I ALLIBERAMENT à el món?

amb Víctor Primc, Mn. Peio Sánchez, Gerardo López i Jorge Martínez (moderador).

Víctor Primc, argentí, va relatar l'experiència de la Llar de Crist, un centre promogut pels *curas villeros* de Buenos Aires per ajudar les persones que han caigut en l'espiral de la droga (el *paco*) i que recauen una vegada i una altra, sempre acollits i abraçats. El mètode és senzill: primer alliberar-nos dels nostres prejudicis, i després sentir l'altre, conscients de la nostra pobresa. I abraçar-lo; res més, sense cap pretensió. Descobrir

que el veritable necessitat soc jo.

Mn. Peio Sánchez, rector de Santa Anna a Barcelona, va relatar l'experiència d'acollida a la seva parròquia d'aquest hivern, quan va obrir les portes als indigents per una onada de fred (els serveis de l'Ajuntament només es posen en marxa si la temperatura baixa de 0 °C...): l'experiència encara perdura en altres formes d'assistència i acompanyament. I tot i que «estem accidentats, ferits i tacats», segons va confessar Mn. Peio, fan falta llocs on fer present l'Evangeli amb gestos i actes. Hem convertir les nostres esglésies en museus, però acompanyar els pobres canvia l'Església i ens canvia; ens cal aquesta conversió. Els voluntaris maduren en la capacitat de tocar la carn dels pobres.

«La Belleza desarmada»

La presentació del llibre *La Belleza desarmada*, de Julián Carrón amb l'assistència de Pilar Rahola, va ser una alenada d'aire fresc. Què ho fa, que una dona feminista i un capellà d'un moviment catòlic amb fama d'integrista i que no renuncia cap veritat de l'Evangeli i de l'Església es puguin trobar, dialogar sincerament anar al fons de les preguntes humanes que tots ens fem, deixant-se provocar per les contradiccions d'aquest món que compartim?

La Pilar va començar reconeixent que el llibre «l'ha apel·lat, l'ha inter-

Concert «Songs from de other side».

Assistents al PuntBCN, a les Cotxeres de Sants.

rogat, l'ha fet enfadar i l'ha captivat», destacant com va valorar sobretot les preguntes que Carrón posa en el llibre, perquè reconeix que són les preguntes veritables que tots ens fem. La crisi, que no és només ètica o econòmica, sinó crisi del que és humà, profunda i existencial, ens fa a tots menys presumptuosos, va dir Carrón. Es pot dialogar a partir de la bellesa, de la fascinació que suscita la veritat, de l'amor per la llibertat. Certament no és possible dialogar si reduïm el cristianisme a un conjunt de regles, valors, normes, que en el fons no interessin ningú, ni a nosaltres mateixos... Recuperar aquesta bellesa desarmada, que en el fons ha estat el mètode de Jesús amb Zaqueu, amb l'adúltera, amb la samaritana, amb Pere... és la proposta de Carrón: el testimoni.

Impressionant la coincidència de judici cultural sobre la situació del món. La Pilar va fer notar que allà on la llibertat i la democràcia havien triomfat (Occident) estem en remissió (fins a perdre la llibertat d'expressió; el 35% a França vota Le Pen); en molts altres països es demostra que el desenvolupament no porta llibertat (Aràbia Saudita). Davant d'aquest retrocés de

la llibertat en el nostre món (infectat del que és políticament correcte, Rahola va exaltar el valor de la llibertat. Llavors el Julián li va dir: «T'abraçaria ara mateix!»; i ella: «Ja jo has fet amb el teu llibre...»)

El gran valor de la llibertat és que la meua llibertat participa de la relació amb Déu, no és separable de la veritat. L'Església ha fet un llarg camí des de l'edicte de Teodosi (l'any 383, quan es va imposar el cristianisme com a religió d'estat, només 60 anys després de l'edicte de Constantí) fins al Vaticà II que amb el decret sobre llibertat religiosa *Dignitatis humanae* reconeix el dret de tot home a aquesta llibertat. No es pot imposar la veritat, perquè la naturalesa de la veritat exigeix la llibertat. El Julián va recordar com la mateixa Església ha estat ajudada per la il·lustració a recuperar aquesta posició original seva (Benet XVI) i es preguntava com hem pogut pretendre imposar la veritat. La Pilar va dir que no podia estar més d'acord amb ell, que l'Església és més ella mateixa quan la persegueixen i no quan es deixa atrapar en estructures de poder (ella lluita pels cristians perseguits).

El cristianisme és aquesta abraçada.

amb Lluís Bou.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Satisfer necessitats

Per satisfer necessitats, primer cal detectar-les. Per a això cal saber mirar la realitat d'una manera atenta i penetrant, amb gran sensibilitat. El relat evangèlic de Joan (6,1-15) sobre la multiplicació dels pans proporciona la clau a les comunitats cristianes, a les comunitats religioses, sobre la manera de satisfer necessitats. Jesús observa la multitud que l'ha acompanyat a la muntanya, una vegada han passat a l'altra banda del llac de Galilea. No només es preocupa de la seva vida espiritual. Pensa que han de menjar. Pregunta a Felip: «On comprarem pa perquè puguin menjar tots aquests?» Els deixebles no s'havien plantejat la pregunta sobre la necessitat de la gent. Potser estaven contents de gaudir de l'èxit de convocatòria que tenia el mestre. Ells se sentien importants. Jesús pensa en els altres i actua en favor seu.

Primer, l'economia no és el motor. La resposta de Felip respon a una anàlisi monetària excel·lent: «Ni amb dos-cents denaris no n'hi hauria prou per donar un tros de pa a cadascú.» La conclusió no deixa cap dubte: cal desistir de l'objectiu per inviable. No hi ha recursos. Que cadascú se les apanyi com pugui. Es perd la visió de col·lectiu. Moltes fundadores i fundadors no van gaudir dels mitjans suficients per iniciar les seves congregacions, però no es van espantar. Sabien que el criteri econòmic té el seu valor, però no és determinant. Hi ha altres maneres d'afrontar les necessitats. Si miraven les monedes que tenien a la caixa, poca cosa podien fer, perquè sovint estava buida o tenien deutes. Segon, la proposta de compartir. Andreu descobreix una altra possibilitat, però, segons la seva opinió, també està abocada al fracàs: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos; però, què és això per a tanta gent?»

No hi ha diners, però sí matèria bàsica: pans i peixos. Jesús transforma el model econòmic en una proposta de compartir. Posar les pròpies possessions al servei de tots és la clau. Si cadascú reté el que és seu, no hi ha miracle. Cal perdre-ho, posar-ho al servei dels altres... i n'hi haurà per a tots. Com un cert micromecenatge. Aquest és en gran part el miracle que podem veure cada dia a través de Càritas a les parròquies i posar-ho tot

en comú de les comunitats religioses. Tercer, gestionar l'abundància. Tots mengen i satisfan les seves necessitats. Jesús no s'atura aquí: «Recolliu els bocins que han sobrat, perquè no es perdi res.» En el moment

No tan sols ha alimentat la multitud, sinó que ha mostrat el camí de compartir a les comunitats

de l'abundància es corre el risc del malbaratament. Jesús està atent a aquesta actitud insolidària i l'interromp amb unes indicacions precises. Dotze cistelles és el resultat. La gent s'entusiasma amb l'actuació de Jesús. Amb gran lucidesa, s'adona que se'l volen endur per fer-lo rei. No cau en triomfalismes ni en vanitats. Es retira tot sol a la muntanya. No només ha alimentat la multitud, sinó que ha mostrat el camí de compartir a les comunitats. És tan difícil compartir! El camí per guanyar és perdre. Paradoxes de l'evangeli.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viquimolins70@gmail.com

«L'amor tot ho creu, tot ho espera»

Una taula rodona. El tema, la reinserció a les presons. El director general de centres penitenciaris, un advocat, una treballadora social i jo. Diferents vessants d'un mateix tema: les presons són un mitjà per a la reinserció de les persones recloses?

L'optimisme no va ser la característica fonamental. Més aviat, el realisme dels percentatges no donaven gaires punts per a l'optimisme.

Amb un sol pres reinserit ja m'alegro, però tinc l'esperança que en siguin molts més

La meua experiència de molts anys acompanyant homes a la presó i fora, al carrer, en acabar de complir la condemna, no em permet, ni de bon tros, parlar d'èxits humans. Però, qui som nosaltres per judicar el procés d'una persona fins al

final de la seva carrera humana? Què en sabem, dels temps propicis per canviar?

D'una cosa estic segura: malgrat les «desil·lusions», que sovint em volen empresonar quan algú dels que he acompanyat amb tot el desig que canviï torna a recaure, no puc deixar de creure i esperar en la meua tasca de donar la mà als que han patit a causa de la seva conducta i ara paguen condemna.

Ara bé, una cosa són les estadístiques i, una altra, la persona concreta que tens al davant i en la qual si no creus i no esperes, aleshores sí que serà difícil la seva reinserció. I és que han de ser veritat també per a nosaltres aquelles paraules de Jesús que «al cel hi haurà més alegria per un sol pecador que es converteix que no pas per noranta-nou justos que no necessiten convertir-se». Només amb un sol presoner reinserit em podria alegrar, i tinc esperança que en siguin molts més.

Aquest matí parlava amb un noi que acaba la seva condemna i que, realment, ha fet un canvi durant els sis anys que porta a la presó. Els ulls li brillen quan em parla de la seva felicitat actual en veure que va superant tot allò que li semblava insuperable i compta els mesos que li manquen per estrenar llibertat.

Ja li estic buscant un lloc on podrà passar els primers mesos, ja que no té família, i espera amb il·lusió que arribi el moment d'anar-hi. Però la meua confiança en ell creix quan li sento dir, com ho ha fet aquest matí: «Saps per què tinc moltes ganes de sortir? Perquè jo sempre he viscut amb gent problemàtica i ara sé que hi ha gent bona amb la que vull coniar. I perquè aquests anys he après una cosa: a judicar-me jo a mi mateix. Ara, quan a la nit penso en el que he fet durant el dia veig que no puc fer res de dolent, que ara la meua ànima no em deixa, perquè me'n peneixo de seguida...»

I, per què no creure i esperar en ell, si això és amor?

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Rosa M. Jané, Carme Munté, Joan Andreu Parra, Rosa Peraire, Joan Piñol

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Víctor Gay, GIRONA; Jordi Pérez Ansó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patrícia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Maria Balart, Josep M. Bausset, Pilarín Bayés, Esther Borrego, Giorgio Chevallard, Agustí Codinach, Delfi Dalmau, Borja de Maria, Josep M. Gómez, Joan Guiteras, Joan A. Mateo, Ignasi Miranda, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Daniela Pompei, Quique, Hilari Ragner, Jesús Renau, Ignasi Ricart, Josep Rius-Camps, Juan P. Rubio, Josep M. Sabé, Lluís Serra, Teresa Solà, Mercè Solé, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 135 €
Gibraltar i Portugal: 135,01 €
Resta d'Europa: 213,25 €
Amèrica i Àfrica: 250,01 €
Àsia i Oceania: 325,05 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Carta dominical

Comunicar confiança i esperança

Aquest diumenge, solemnitat de l'Ascensió del Senyor, l'Església celebra la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials. El 24 de gener passat, festivitat de Sant Francesc de Sales, patró del periodistes, el papa Francesc va fer públic el tradicional missatge sobre la jornada d'avui amb el lema «Comunicar esperança en el nostre temps». Enguany el Papa pren com a referència un verset del profeta Isaïes: «No tinguis por, que jo soc amb tu» (Is 43,5).

El Sant Pare ens exhorta a tots a practicar «una comunicació constructiva que, rebutjant els prejudicis contra els altres, fomenti una cultura de l'encontre que ajudi a mirar la realitat amb autèntica confiança.» També sosté que «la vida de l'home no és només una crònica asèptica d'esdeveniments, sinó que és història, una història que espera ser narrada mitjançant l'elecció d'una clau interpretativa, que sàpiga seleccionar i recollir les dades més importants». El Papa ens anima a compartir la Bona Notícia a través de tots els mitjans tecnològics que tenim a l'abast.

Nosaltres també hem volgut avançar en aquest sentit i gràcies al treball intens de la Delegació de

Mitjans de Comunicació del nostre arquebisbat, tenim una pàgina web renovada, que ja podeu visitar (www.esglesiabarcelona.cat). Volem que sigui un mitjà molt complet, amè i dinàmic, que s'anirà complementant amb les aportacions de les parròquies i de les diverses institucions diocesanes.

La nostra Església diocesana sent la crida del Senyor a col·laborar de manera activa i plena en l'anunci de la bondat de Déu enmig del mar de les xarxes digitals. Certament, cal reconèixer i agrair l'esforç de tants cristians per fer present el missatge de l'Evangeli a internet. Cal ser presents en aquesta xarxa mundial, en la qual es fan paleses enormes possibilitats de comunicació instantània i directa a nivell mundial, superant les distàncies. És una de les noves xarxes amb què hem de sortir a pescar; però cal que amb certa assiduitat preguntem al Senyor, en la nostra pregària, on vol que tirem la xarxa. Els creients hem de donar gràcies a Déu per aquesta nova oportunitat tan gran que Ell ens ha posat a les nostres mans.

Els darrers anys han confirmat el títol que el Concili Vaticà II va posar al document sobre els

mitjans de comunicació: *Inter mirifica*, «entre els meravellosos invents de la tècnica». El Papa, en el missatge d'enguany, fa també un judici ple de realisme quan diu que «el Regne de Déu està ja entre nosaltres, com una llavor oculta a una mirada superficial en què el creixement es produeix en el silenci. Qui té els ulls transparents per la gràcia de l'Esperit Sant el veu brotar i no deixa que el jull, que sempre està present, li robi l'alegria del Regne».

Ara bé, tenir més xarxes socials no sempre significa tenir una major i millor comunicació entre els éssers humans. Hem d'estar molt atents, perquè l'accés a internet no ens condueixi a l'aïllament. Per això, aquesta jornada ha de ser, per a tots nosaltres, una crida a la nostra consciència i responsabilitat. Aquests mitjans necessiten el suport i la cooperació de tots, però especialment dels creients, perquè puguin realitzar sempre la seva funció i el seu servei de comunicació. Necessitem uns mitjans de comunicació al servei de la persona, de la comunió i de la veritat, que actuïn sempre amb un respecte exquisit per les persones. Uns mitjans que s'esforcin a bendir i no a maldir, a edificar i no a destruir.

Joan Josep Omella Omella
Arquebisbe de Barcelona

Als quatre vents

L'espai de Déu

Amb la seva profunditat característica, compatible amb la claredat, Benet XVI va comentar les Escriptures que narren l'Ascensió de Jesucrist, assenyalant que l'«elevació» de què es parla quan es diu «va ser elevat» té un doble sentit: vol dir dirigir-se cap al capdamunt, però també prendre possessió d'una nova realitat, per exemple quan es diu d'un príncep: «Va ser elevat al tron.»

En aquest sentit l'Ascensió seria no sols una elevació física cap a l'espai, «fins que el va ocultar un núvol», sinó l'entrada a l'espai de Déu. I el núvol tindria un significat semblant al del núvol que es posava sobre la tenda de l'Aliança durant la travessia del poble escollit pel desert a la recerca de la terra promesa. La nostra terra promesa és el cel, la vida eterna amb Déu.

En el seu famós sermó sobre la immortalitat de

l'ànima, el cardenal John Henry Newman va dir: «Tot cristià mitjanament informat coneix la diferència entre la nostra religió i el paganisme. A qualsevol que li preguntin sobre el que guanyem amb l'Evangeli respondrà de seguida que hem obtingut el coneixement de la nostra immortalitat, és a dir que tenim ànimes destinades a viure per sempre.»

És cert —com ho assenyalava Newman— que en aquesta vida mai no podem entendre del tot què significa aquest viure per sempre, però sí que podem comprendre el que significa que aquest món no perduri eternament.

No podem, per tant, si som conseqüents, viure com els pagans antics o moderns, preocupats de menjar, beure, distreure's amb coses insubstancials i no tenir cap inquietud espiritual.

Des de l'Ascensió —festa que avui celebrem— la

comunitat cristiana primitiva, assistida per l'Esperit Sant, va avançar en el compliment de les promeses messiàniques, alimentant-se de la paraula de Déu i rebent el cos i la sang del Senyor.

El poble cristià sempre ha reflexionat sobre l'ascensió de Jesús al cel i ho ha fet incorporant a aquest fet l'esperança que un dia estarem amb ell eternament. La seva resurrecció i ascensió ens han obert el camí, com si s'hagués avançat a preparar l'estada que ha de ser definitiva en aquest espai de Déu, en el qual ja no hi haurà patiments perquè viurem en un món nou, transformats de la nostra condició mortal de criatures destinades a gaudir de Déu per sempre.

Amb aquests pensaments felicito a tots en aquesta gran festa pasqual que celebrem entre la Resurrecció i la Pentecosta.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

[Inici](#)[Edició digital 2015](#)[Hemeroteca](#)[Promocions](#)[Aquesta Setmana](#)[Església Catalunya](#)[Església Espanya](#)[Església Món](#)[Vaticà](#)

La Bona Notícia
també
a internet

www.catalunyacristiana.cat

ENTRA A LA PÀGINA WEB
I CONSULTA LA NOSTRA
HEMEROTECA.
HI TROBARÀS 35 ANYS
DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb

Lectures

Ascensió del Senyor

Lectura primera

Ac 1,1-11

S'enlairà davant d'ells

Lectura dels Fets dels Apòstols

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.»

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

Salm responsorial

Aplaudiu, pobles de tot el món,
aclameu Déu amb entusiasme.
El Senyor és l'Altíssim,
el terrible, rei de reis a tot el món.

R. Déu puja enmig d'aclamacions,
al so dels corns puja el Senyor. O bé: *Al-leluia.*

Déu puja enmig d'aclamacions,
al so dels corns puja el Senyor.
Canteu a Déu, canteu-li,
canteu al nostre rei. **R.**

Que és rei de tot el món,
canteu a Déu un himne.
Déu regna sobre les nacions,
Déu seu al tron sagrat. **R.**

Lectura segona

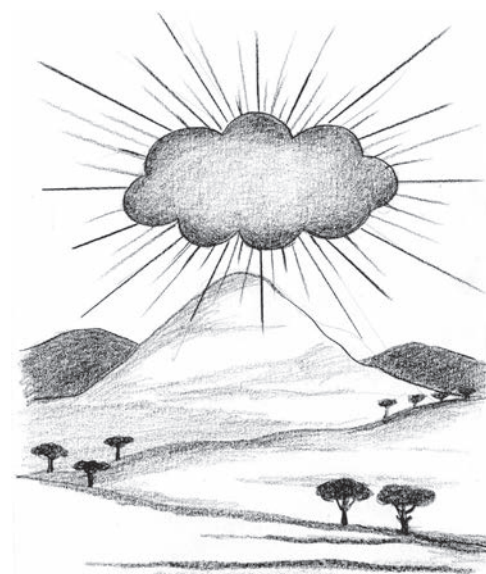
Ef 1,17-23

El feu seure a la seva dreta dalt del cel

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i

46

Glòria Monés

el feu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

Al-leluia

Aneu a convertir tots els pobles; jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.

Evangeli

Mt 28,16-20

Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, els onze deixebles se n'anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'ls es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

Consultori bíblic

Ignasi Ricart

Claretia i
biblista

La fe és un èxode cap a la Pasqua (II)

El llibre de l'Èxode ens relata un altre relat típic dels homes i dones deixats per Déu al desert (16,15-20): voler fer provisió de manà, voler acumular certes. El mateix que aquella vegada, el manà se'ls omple de cucs i el podreixen. No viuen de la fe, sinó d'una pretesa certa que distorsiona la seva fe i la invalida. La fe és el pa de cada dia i prou, és la variant més aflictiva de la pobresa. La foscor del misteri, això tan incompreensible i perturbador, acompanyarà sempre els creients, il·limitat com el desert, sempre inabastable, alhora obstinat i esquiu. Un document egipci descrivia així la vida de les tribus nòmades: «Mai no viuen en un mateix lloc, els seus peus no deixen de moure's: des dels dies d'Horus estan lluitant, ni vencen ni són vençuts.» És ben bé una afortunada de l'home i la dona que fan camí com a migrants i pelegrins de la seva fe, enfrontats amb el misteri, embolcallats de foscor. Per això, la veritable fe sempre és un èxode. La fe, com a recurs de seguretat, és sempre un retorn al captiveri d'Egipte. I Egipte simbolitza la religió burgesa, la religió sacral, la dependència d'una cosmologia tancada, plàcida i congruent, les explicacions apaivagadores, les solucions moderades. Egipte representa el que és rutinari, conformista, els hàbits mentals que perpetuen una concepció infantil de Déu. Egipte és el costum i les seves facilitats. Egipte és la lletra de la llei, l'integrisme fonamentalista, d'una litúrgia ritualista, de l'oració mecànica, l'atríció com a expedient, la moral convertida en casuística, la teologia convertida en arqueologia del segle primer o en geografia del paradís terrenal. Egipte és la rigidesa i la nostàlgia de la seguretat dels alls i les cebes. Egipte és la por a la llibertat.

Per a consultes: redaccio@catalunyacristiana.cat

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista /
riuscamps@yahoo.es

Jo soc amb vosaltres dia rere dia fins a la fi del món

Mateu clou solemnement el seu evangeli narrat l'aparició de Jesús ressuscitat al grup masculí representat per «els Onze deixebles», després que s'hagués aparegut al grup femení representat per «Maria Magdalena i l'altra Maria», la mare de Jaume i de Josep, germans de Jesús (cf. 27,56). El projecte de Jesús sobre Israel que havia de reunir les Dotze tribus disperses ha quedat definitivament truncat arran de la defecció de Judes. Mateu n'és plenament conscient quan diu que «els Onze deixebles se n'anaren a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia prescrit» (vegeu 28,7.10 i 26,32), una muntanya ben determinada (amb article), però innominada, que representa i actualitza el mont Horeb. El distanciament i el dubte assalten el grup davant una experiència tan singular. Jesús s'apropa a ells i els parla amb plena autoritat. Després del seu fracàs com a Messies d'Israel, penjat d'un patíbul i d'«els Dotze» que l'havien de representar davant d'Israel en la seva absència, els confereix ara una nova missió, universal. El Còdex Beza subratlla amb l'ús de l'imperatiu i l'adverbi, «Aneu ara», la nova direcció que han d'emprendre i tot seguit, amb un segon imperatiu, la manera com han de constituir el nou grup, «feu deixebles a gent de totes les nacions», sense cap mena de fronteres. La llengua vehicular serà a partir d'ara el grec, llengua materna dels jueus hel·lenistes, i no l'arameu. El baptisme, i no ja la circumcisió, segellarà la pertinença al nou grup. La fórmula trinitària emprada pel text alexandri podria ressentir-se de l'ús litúrgic establert més tard en l'Església primitiva; Beza, en efecte, uneix estretament Pare i Fill amb un sol article, «en el nom del Pare i Fill». L'ensenyança que han d'impartir s'ha d'atenir al que ell els havia manat. Beza posa en evidència la qualitat divina del Ressuscitat, «Jo soc amb vosaltres» («Jo soc» és el nom de Déu), que a partir d'ara serà el seu company inseparable, «dia rere dia fins a la fi del món».

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIA I)

Temps de Pasqua

(SALTERI: SETMANA 3)

MAIG

28. DIUMENGE

Ascensió del Senyor, Blanc. Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 / Mateu 28,16-20
SANTORAL: Germà, b.; Maria-Anna de Jesús Paredes, rel.

29. DILLUNS

Fèria, Blanc. Lectures: Fets 19,1-8 / Salm 67 / Joan 16,29-33. Lleida: dedicació de la Catedral (S), Blanc. Urgell i Solsona: **Sant Just, bisbe** (MO i ML), Blanc. Tortosa: **Sant Pere Màrtir Sans, bisbe** (ML), Vermell.
SANTORAL: Just, b.; Pere Sans, b. i mr.; beat Ramon Escrivà, mr.

30. DIMARTS

Fèria o bé: **Sant Ferran** (ML), Blanc. Lectures: Fets 20,17-27 / Salm 67 / Joan 17,1-11. Barcelona, Sant Feliu de Llobregat, Terrassa i Vic: **beat Pere Tarrés, prev.** (ML), Blanc.
SANTORAL: beata Baptista de Varano, vg.; Emília; Joana d'Arc, vg.

31. DIMECRES

La Visitació de la Mare de Déu (F), Blanc. Lectures: Sofonies 3,14-18 / Salm Isaïes 2-3.4bcd.5-6 / Lluc 1,39-56
SANTORAL: Pasqual, diaca; Peronella, vg.

JUNY

1. DIJOUS

Sant Justí, màrtir (MO), Vermell. Lectures: Fets 22,30; 23,6-11 / Salm 15 / Joan 17,20-26
SANTORAL: Ignasi, ab.; Flor.

2. DIVENDRES

Fèria o bé: **sants Marcel·lí i Pere, màrtirs** (ML), Vermell. Lectures: Fets 25,13-21 / Salm 102 / Joan 21,15-19. Girona: **sants Germà, Paulí, Just i Sici, màrtirs** (ML), Vermell.
SANTORAL: Eugeni I, p.; Potí i Blandina, mr.

3. DISSABTE

Sant Carles Luanga i companys màrtirs (MO), Vermell. Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 / Joan 21,20-25

El sant

Per Eduard Brufau

Santa Blandina

Santa Blandina, verge i màrtir del segle II, pertany al grup dels 48 màrtirs de Lió. En aquesta ciutat francesa s'havia desencadenat la ira contra els cristians. Blandina era una esclava que havia estat detinguda juntament amb la seva propietària, també cristiana. Els companys van témer que a causa de la seva fragilitat corporal no pogués romandre ferma sota la tortura. Malgrat els suplicis, però, mai no va renegar de la fe cristiana. Després d'un nou decret de l'emperador, Blandina i els seus companys van ser sotmesos a noves tortures a l'am-

fiteatre. Va ser lligada a una estaca, però les bèsties salvatges no la van tocar. Durant dies va ser duta a l'arena per veure el patiment d'altres cristians. Finalment, va ser assotada, col·locada en una graella roenta i llançada davant d'un bou salvatge, que la investí amb les banyes. Els botxins la van degollar. El martiri de santa Blandina i dels seus companys va ser conegut aviat per l'Església universal gràcies a la narració d'Eusebi de Cesarea.

Oh Pasqua nostra

Totes les santes Esglésies celebren a tot el món la cinquantesena de la Pasqua. És una praxi ecumènica i universal i patrimoni de l'Església encara indivisa. Celebrem el «gran dia» de cinquanta dies, les set setmanes i el múltiple de cinc que indica plenitud. Per tot arreu ressona el triple al·leluia. El primer perquè lloem el Senyor, el segon perquè, si el lloem poc, el lloem encara més i el tercer perquè el lloem amb un entusiasme més gran. Fins a l'infinit. Tots participen de l'alegria universal: «Per això ple de la gran alegria de la Pasqua tot el món exulta», que canta el Prefaci. És una alegria que el Senyor ens ha donat que ve de saber que el Senyor ens estima, amb l'amor que el Pare li té: «Tal com el Pare m'estima, també jo us estimo a vosaltres. Manteniu-vos en el meu amor» (Jn 15,9). Tenir notícia que el Senyor ens estima amb el mateix amor que el Pare li té és quelcom abismal.

En aquests cinquanta dies, tant els neòfits com els fidels tenen dret a participar de la santa mistagògia. Aquesta paraula que és inusual a les nostres comunitats, hauria de ser comuna i familiar, com ho és la paraula «catequesi» i d'altres.

La mistagògia és anar pel camí que porta *cap a dins* del Misteri de Crist. La catequesi mistagògica no és per aprendre res, sinó per assaborir molt. Per la predicació, la pregària i la *lectio divina* és penetrar (més i més) en el que som com a creients. Des del principi que *Crist és allò que m'ha passat a mi, el que esdevé en mi*, el Qui he conegut, el Qui estimo, perquè Ell és també el Qui em coneix i el Qui m'estima. Quan conèixer el Crist és «el que m'ha passat» la pregària brolla sola, també el desig d'estimar, de posar-me al lloc dels qui sofreixen i d'unir-me a la comunitat Església. I estar content que sigui així i donar-ne amb senzillesa gràcies a Déu. És pensar simplement: *la meua vida seria diferent si no hagués conegut Crist*.

La mistagògia es desenvolupa des de l'experiència i vivència de cada creient i de cada Església. L'Esperit Sant és el gran mistagog diví, el qui ens fa entrar en el món de Déu. És descobrir la meravella que hem estat batejats en la mort i en la resurrecció de Crist i que vivim, en la temporalitat de la vida present, la Vida de Déu. És descobrir amb admiració que hem estat ungit

per l'Esperit Sant, que ens dona el coneixement de les coses de Déu, ens fa apòstols i ens dona una mirada de tendresa vers la humanitat i una passió pels qui sofreixen. És descobrir (més i més) què significa participar del banquet eucarístic, ja que qui s'uneix al Senyor esdevé un sol esperit en Ell (1Co 6,17). La mistagògia ve de la predicació al ritme de les lectures dels diumenges de Pasqua, que ens situen no al llindar del Misteri de Crist, sinó en el cor. Les lectures dels diumenges de Pasqua són bresques del mel.

Si els cristians volem créixer en nombre hem de créixer en qualitat. És una llei molt cristiana. Si no hi ha qualitat de vida cristiana, l'Església no pot evangelitzar res. Quin amor de Crist hem d'anunciar si nosaltres no n'hem fet carn de la nostra carn i vida de la nostra vida? Com es fa això? Doncs, senzill, vivint-ho. Ningú no aprèn a nedar en teoria, no n'aprenem fins que no ens tirem al mar. Entrar pels camins de la pregària i de l'Eucaristia és el que transforma.

La qualitat de la vida cristiana ve de la vida de la gràcia, només de la gràcia, del «Foc inconsumible» que ens és donat per la Pentecosta.

Dr. Rafel Serra i Abellà

Prevere de l'arxidiòcesi de Tarragona

La Verge Maria, la dona de la fe

P. Andreu M. Guim

La Verge Maria és la dona de la fe, la nostra mare en la fe. En ser escollida per ser la mare de Jesucrist, el Fill de Déu fet home, no va ser alliberada de les proves de la fe.

Les paraules profètiques del vell Simeó, «que una espasa travessaria la seva ànima», anunciaven els grans dolors espirituals que sofriria el seu cor de mare en la persona del seu fill Jesús, que venia a salvar el món al preu del seu anorreament fins a la mort i mort de creu.

Però també la Verge va haver d'anar descobrint l'actuació divina del seu fill, respecte a ella com a mare; des del seu naixement i durant tota la seva vida terrenal.

A la Verge Maria se li plantejarien les proves de la fe des de la més tendra infància de Jesús. Fixem-nos en l'escena de la fugida a Egipte per la persecució del rei Herodes. El que havia de suposar de sofriment moral, en saber que aquell infant era el Fill de Déu i que la divinitat no s'interposava en l'actuació del rei Herodes per evitar el sofriment a tots els nivells de la Sagrada Família en la fugida i en l'establiment precari al país que els va acollir.

També la fe de la Verge va ser provada en la pèrdua del nen Jesús al temple de Jerusalem quan discutia amb els doctors de la Llei. A la preocupació i angoixa de Josep i Maria, Jesús els va respondre: «No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?» Aquí es manifesta la naturalesa divina de Crist, que forma part de la seva persona, juntament amb la seva naturalesa humana.

Trenta anys

Durant els trenta anys de la seva vida oculta, Jesús, com diu l'evangelista sant Lluç: «Jesús creixia en saviesa, en edat i gràcia davant de Déu i els homes». Van passar trenta anys sense cap manifestació extraordinària de la seva divinitat. A la Verge Maria, que vivia amb ell cada dia i cada moment, devien sorprendre-la les manifestacions tan humanes de Jesús, sense destacar-se la naturalesa divina. Les

«Verge amb l'Infant» (1660-1665), de Bartolomé Esteban Murillo.

proves de la seva fe estaven a l'ordre del dia amb el seu fill Jesús.

Els tres anys de la vida pública de Jesús suposen per a la Verge Maria un anorreament de la seva maternitat biològica i va descobrir amb més intensitat la divinitat del seu fill i que la seva grandesa es fonamenta en el fet que, per al Senyor, «Aquell qui escolta la Paraula de Déu i la compleix» és l'important en el Regne de Déu. Per tant, la Verge Maria va ser exalçada en grau eminent perquè es va convertir en la primera deixeble del seu fill. I com diu sant Agustí: «La Verge Maria, abans

d'engendrar el Senyor en el seu si, el va engendrar en el seu cor.» La Verge Maria, tal com va viure la incomprensió de la resposta del seu fill al temple de Jerusalem, quan el buscaven, també en aquest punt de la trobada d'ella amb Jesús en plena predicació, devia quedar perplexa i sense entendre de moment la resposta de Jesús.

La Verge Maria, en els tres anys de predicació de Jesús, va anar aprofundint en la naturalesa divina del seu fill, pel qual s'assabentava de les ensenyances amb què instruïa la gent en les coses de Déu, del seu Pare celestial

i dels miracles que feia per confirmar la seva messianitat i divinitat. La Verge no podia oblidar mai les paraules de l'arcàngel Gabriel en l'anunciació sobre la seva divina maternitat: «Serà gran i serà anomenat fill de l'Altíssim.» La Verge coneixia la divinitat del seu fill, però aquesta divinitat de Jesús va posar a prova moltes vegades, al llarg dels trenta anys de la vida del Senyor sobre la terra, la seva fe. Era mare del Jesús home, que és la naturalesa que saltava a la vista, però també del Jesús fill de Déu. Per tant, era verdader Déu i home en la persona de Jesús.

Grandesa de Maria

La vida de la Verge Maria amb les seves relacions amb Jesús no van ser proves de fe, i Jesús, com a Déu, dirigia i portava la vida de la seva Mare. La grandesa de Maria, en contemplar la persona del seu fill, encara que moltes actuacions no les entenia i comprenia, és que continuava sent l'humil esclava del Senyor, que, no obstant no penetrar en la grandesa sobrehumana de Jesús, acceptava i acatava tot el que ell feia i deia.

A la Verge Maria, quan se li va anunciar la seva maternitat divina, no se l'eximia

de les proves de la fe que suposaria la seva missió de corredemptora al costat de Jesús. El llarg calvari de la Verge va continuar fins a la mort en creu del Redemptor. Recordem la trobada de mare i fill al carrer de l'amargura, segons ens ha transmès la tradició. Pensem en la seva presència durant la crucifixió, en el davallament de la creu i en la seva sepultura.

Quins pensaments no havia de tenir la Mare de Déu en aquells moments tan tràgics, que a primera vista representava el fracàs total de tota l'obra salvífica del seu fill i d'aquell fill que era el Fill de l'Altíssim; «el Senyor Déu li donarà el tron de David, el seu pare. Regnarà eternament sobre el poble de Jacob, i el seu regnat no tindrà fi», ens diu l'evangelista sant Lluç als inicis de l'Encarnació.

La Verge Maria, en una mirada retrospectiva, havia de quedar perplexa davant de la realitat d'aquella història. Certament, que no va arribar al desencís moral que van patir els deixebles d'Emmaús i els apòstols en general. Però sí que podem afirmar que la Verge va ser provada en la seva fe, davant dels contratemps de tota classe que van acompanyar la vida del seu fill.

Per tant, que l'exemple de la nostra mare en la fe ens estimuli a superar les nostres crisis de fe, que formen part de la nostra condició de cristians i de pelegrins vers la pàtria celestial.

Capítol Provincial dels Carmelites 2017

Carles Lloig Rodó

Cada tres anys, els carmelites, com tants altres ordes i congregacions religiosos, celebrem el nostre Capítol Provincial. Enguany ha estat novetat que el Capítol se celebrés al convent d'Olot (Girona), trencant amb l'habitudo de fer-ho a Barcelona, com era costum.

Els dies 5, 6 i 7 d'abril es van reunir tots els capitulars a Olot, amb la presència del P. general de l'orde, P. Fernando Millán Romeral, vingut expressament de Roma. Va confirmar en el càrrec el nou provincial de Catalunya, el P. Lluís Maza Subero, que es converteix en el primer provincial veneçolà en la història dels carmelites catalans.

El P. Lluís Maza és sobradament conegut a casa nostra. En acabar el noviciat a la seva terra veneçolana, l'obediència el va traslladar a Catalunya, on va cursar estudis teològics. Després va retornar a Veneçuela, on, entre altres serveis, va exercir com a comissari provincial dels carmelites en aquelles terres del Carib.

El P. general també va confirmar en els càrrecs de consellers els pares Gaspar Borda i Bori, Xavier Garmón Calvo, Jordi Maria Gil i Costa i Josep López Villalba, tots ells prou joves i amb empena per tirar endavant, amb el nou provincial, els afers de la nostra Província de Catalunya. Des d'aquestes ratlles desitgem al nou provincial i al seu Consell una fecunda tasca en bé de l'Església i del Carmel català.

El Papa a Egipte

Breu, amb prou feines dos dies, però intensa la visita pastoral del Papa a Egipte. Aclaram la posició de l'Església catòlica davant la situació mundial quan va dir que «la pau és un do de Déu, però també és treball de l'home», «que cal ser constructors de pau no d'armes» i «ser bombers no incendiàries». El missatge de pau no ha estat només de paraules boniques. La seva actitud dialogant, alhora que ferma en les conviccions que viu i defensa, són un exemple per a qualsevol líder que pretengui ser-ho. Protocols, els justos, però sempre la pràctica del respecte mutu. És impossible quedar-se indiferent davant les paraules i actuació del papa Francesc, que és, sens dubte, un exemple a seguir.

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Generositat

Vull donar les gràcies de tot cor a totes aquelles persones valentes i generoses que van a les portes de les clíniques avortistes per escoltar i donar suport a aquestes pobres dones que no veuen cap altra sortida sinó avortar. En ser escoltades, ateses i ajudades amb aquest amor, decideixen tirar endavant l'embaràs. En aquests moments, de tanta desorientació i de cercar el més fàcil i còmode, que no és el que fa més feliç, penso que és el més eficaç. Aportem el nostre granet de sorra i conscienciem-nos d'aquest gran bé perquè hi hagi una societat més feliç on s'eviti aquesta xacra en la qual el nadó no veu la llum i la mare tampoc no pot veure-la perquè és tan difícil oblidar...

MARÍA PILAR CEBRIÁN PÉREZ
Terrassa

La crida eterna de Fàtima

A Fàtima també van anar com a pelegrins els papes Pau VI i Joan Pau II; aquest darrer va atribuir a la Mare de Déu de Fàtima haver-li salvat la vida en l'atemptat del 1981. I després va ser Benet XVI, en plena crisi econòmica i social. Ara Francesc, que ja va consagrar el món a Maria el 13 d'octubre del 2013, hi ha anat com a pelegrí per celebrar la canonització dels pastorets Francesca i Jacinta, mentre avança el procés de beatificació de la tercera vident, la mare Lucia, morta el 2015 als 97 anys d'edat i dipositària dels famosos tres secrets que va comunicar la Mare de Déu.

El sentit d'aquestes aparicions és la confirmació que Déu continua actuant en la història per salvar la humanitat i sostenir-ne l'esperança en les diferents circumstàncies que travessa. Com subratllen els nostres bisbes, Maria, a Fàtima, crida a la conversió, a la reconciliació, a la renovació de la vida cristiana, a la pregària i al sacrifici per tornar a Déu, font d'amor i de misericòrdia.

PEDRO GARCIA
Sant Feliu de Guíxols

Educació catòlica

Les escoles i universitats d'inspiració catòlica es posen «al servei del creixement en humanitat, en el diàleg i en l'esperança». En definitiva, es tracta d'ensenyar a pensar des d'una visió completa de la persona, oberta com està a la transcendència. Ensenyar a dialogar amb tothom, també amb els qui no tenen una visió cristiana de la persona, però estan disposats a escoltar les raons de l'altre. Cercar plegats la veritat que contribueixi a millorar la vida de les persones, dotar-la de sentit i fer-la més plena.

La tasca educativa d'universitats i escoles o col·legis d'ins-

piració catòlica se situa en l'àmbit antropològic del diàleg entre la fe i la raó. Això es tradueix en un diàleg entre la religió i la filosofia (sobretot l'antropologia i l'ètica), com també un diàleg entre la fe i les ciències, siguin naturals o humanes. Aquest diàleg es desenvolupa per mitjà de la convivència entre els professors i entre els alumnes, i a través de projectes interdisciplinaris capaços d'impulsar una humanitat renovada. L'educació cristiana no imposa res ni adoctrina. Promou el pensament i el diàleg constructiu, el treball amb esperit de servei i l'esperança com a alè d'una vida millor per a tothom.

VALENTÍN ABELEND A CARRILLO
Salt

Podeu enviar les cartes a: redaccio@catalunyacristiana.cat

Amb bon humor

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA
I MORAL
pel Dr. Joan Antoni
Mateo

Faig ioga?

Un amic m'ha aconsellat que faci exercicis de ioga per relaxar-me i eliminar l'estrès, però tinc dubtes. Vaig llegir un article a internet on un expert diu que la pràctica del ioga «obre la porta als dimonis». Què m'aconsella vostè? Què diu l'Església? Jo ho veig com a simples exercicis físics...

Miri, a internet hi ha opinions de tots colors. Segons el meu parer, això que «obre la porta als dimonis» té tant de fonament com dir que fa créixer els dits dels peus... Que jo sàpiga, l'Església no ha dit res oficialment sobre la pràctica del ioga entès exclusivament com a exercicis físics i gimnàstics. Però, el ioga és precisament això? Fa poc vaig llegir en un diari de Barcelona (*La Vanguardia*, 30 d'abril del 2017) un reportatge extens i intens sobre el ioga, amb motiu d'un congrés global de ioga a Barcelona. Esmento l'inici: «Van descalços. Únicament respiren pel nas. Canten "mantres" en sànscrit, alt i sense vergonya. Parlen poc i s'abracen molt i tots persegueixen el mateix: la unió, diuen. Perquè ioga significa això: unió, la del cos i l'ànima...» Jo crec que per fer gimnàstica no cal tanta parafernàlia. És interessant observar això perquè ens fa veure que el ioga no és precisament, en el seu origen, una simple gimnàstica sinó una veritable pràctica espiritual. L'autora d'aquest reportatge ho formula nítidament en una pregunta que planteja: «Com una pràctica tan espiritual ha assolit aquesta explosió global?» I, evidentment, una pràctica espiritual sempre està connectada a una visió de l'home, del món i, en darrer terme, d'una concepció de Déu.

Jo no gosaré dir que no sigui possible una formulació cristiana del ioga, però tampoc no em sembla fàcil. Més aviat he sentit sacerdots oriünds de països on es practica des de segles el ioga en diferents escoles i molts hi posen objeccions serioses. Com a testimoni personal, puc dir que vaig conèixer un jove que es va endinsar força en el món del ioga i que va fer diferents viatges a l'Índia. Era un jove cristià que vivia la fe amb normalitat. De retorn d'un d'aquests viatges a la recerca de mestres de ioga, em va confessar que, per a ell, Jesucrist era un mestre més. És una anècdota, però ben significativa. El meu consell és que vagi amb molt de compte. Si està estressat faci bones caminades, surti a prendre una cervesa amb els amics i escolti cant gregorià. També una bona infusió de til·la, valeriana i tarongina li anirà molt bé.

• Per enviar consultes al Dr. Mateo:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).

Germà Agustí, diaca

Josep Maria Gómez Del Perugia

Delegat diocesà per al Diaconat del bisbat de Sant Feliu de Llobregat

La tarda del darrer 10 d'abril, fou cridat a la Casa del Pare Mn. Agustí-Germà Agustí i Sanchís, diaca permanent, de 72 anys, després d'un llarg procés de malaltia, havent rebut els Sants Sagraments i la Benedicció Apostòlica. En la seva implicació com a home d'Església d'una gran sensibilitat i compromís davant les problemàtiques socials, ens deixa un important llegat de feina feta impregnada d'amor i de servei.

Nasqué a Olocau (València) el 15 de març del 1945. Vingué de jove a Gavà, on es va casar amb Juanita Vendrell, el 1970, tingueren dues filles i un fill, Raquel, Cristina i Germà.

Fou professor de dibuix al col·legi de la Immaculada Concepció, de Gavà i funcionari a l'Ajuntament de Gavà. En l'àmbit polític exercí com a regidor de l'Ajuntament de Gavà, en l'anterior legislatura. Un cop fets els estudis de teologia, el cardenal-arquebisbe de Barcelona, Dr. Narcís Jubany, l'ordenà diaca el 14 de desembre del 1987 i fou adscrit a la parròquia de Sant Pere de Gavà.

El seu ministeri ha estat estretament vinculat al compromís social, vora les persones més desfavorides del barri

Germà Agustí, al mig de la fotografia.

de Ca n'Espinós de Gavà, per això l'any 1989 promou l'Associació Proajuda a les Minories Marginades (APAMM), orientada a la prevenció i ajuda de persones afectades per la drogoaddicció. També fan classes d'alfabetitza-

ció, tallers de fusteria, de pintura, de costura i de cuina. Amb l'ajuda de les administracions, promogué la construcció de 62 vivendes i la urbanització del barri de Masia Ca n'Espinós, amb equipaments per fer reforç escolar, per a jocs per a infants i per a la trobada de la gent gran. L'associació també va obrir un banc d'aliments que, actualment, atén unes 750 persones, un o dos cops al mes.

També dedicà la seva tasca personal a projectes al tercer món, concretament a la regió de Turkane, a Kènia, al continent africà, amb els Missioners de Sant Pau Apòstol.

En la seva tasca ha tingut al seu costat la seva família i ha comptat amb la col·laboració de les Germanes Agustines Missioneres i amb les parròquies de Gavà, un gran nombre de voluntaris i el reconeixement d'autoritats i institucions com l'Ajuntament de Gavà i la Generalitat de Catalunya. Va rebre el reconeixement de Fill Adoptiu de la ciutat, per part de l'Ajuntament de Gavà. La Fundació Nostra Senyora de Bruguers va atorgar guardons tant a l'APAMM com a Mn. Germà.

El seu ministeri ha estat estretament vinculat al compromís social, prop de les persones més desfavorides del barri de Ca n'Espinós de Gavà

El 22 d'octubre del 2015, a Roma, rebé el premi Pro Diakonia, en el marc del 50è aniversari del Centre Internacional del Diaconat, gràcies a la Fundació Diaconia Christi Internationalis, amb Mons. Gebhard Fürst, bisbe de Rottenburg-Stuttgart i Protector del CID, al capdavant, distingint els millors projectes pastorals i diaconals realitzats per diaques o grups de tot el món, que comporten un ferm compromís diaconal.

Busca el millor especialista per a la neteja de la seva escola?

Tenim la peça que li falta

Treballem per la **inserció social** dels nostres treballadors

Som **especialistes** en la neteja d'escoles

Oferim un **servei integral**

Oferim una **1a. Auditoria GRATUÏTA**

Tenim més de 30 anys d'**experiència**

Compartim els **valors** de la seva escola

Càritas Un NO per a ningú.

Netejant,
Lunet **posem tots els sentits**

Treballem per a la:

Carrer Can Pi, 17 3r (Abans Carretera antiga del Prat)
08908 l'Hospitalet de Llobregat (BARCELONA)

**CERTIFICATS MÈDICS
CARNET DE CONDUIR
NÀUTICA I ARMES**

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

- COTXE, MOTO I CICLOMOTOR
- PSICOTÈCNICS
- LLICÈNCIA D'ARMES
- LABORALS I ESCOLARS
- NÀUTICA

INFORMEU-VOS-EN:

Tel. 932 188 826

Mòbil: 639 474 741

c/ Balmes, 281, entr. 2n

08006 Barcelona

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de *Catalunya Cristiana* tindran un descompte de 10 euros

www.centromedicoplazamolina.es

Augmenta el sensellarisme a Barcelona

Segons dades obtingudes del Recompte 2017, organitzat per la XAPSLL

Redacció
Barcelona

La nit del 17 al 18 de maig, gairebé un miler de voluntaris van participar en el Recompte 2017, organitzat per les trenta-quatre entitats que integren la Xarxa d'Atenció a Persones Sense Llar (XAPSLL), inclòs l'Ajuntament de Barcelona, sota el lema «Comptem amb tu per ajudar». L'objectiu primordial era actualitzar el cens de persones sense llar que pernocten a la via pública de Barcelona. Amb aquesta acció també es pretén sensibilitzar la ciutadania sobre la problemàtica del sensellarisme i donar a conèixer la tasca de les entitats de la XAPSLL.

En total, es van comptabilitzar 1.026 persones dormint a la via pública, 1.954 en equipaments municipals o de les diverses entitats socials i 415 en assentaments irregulars. Les persones que es van comptabilitzar durant el recompte de l'any passat van ser 941 dormint al carrer, 1.907 en recursos residencials de la XAPSLL i 383 en assentaments. L'augment del nombre de persones que es veuen abocades a dormir al carrer s'ha anat repetint durant els darrers anys, un fenomen que és fruit sobretot de l'enquistament de la pobresa i de la crisi econòmica.

La XAPSLL es va constituir el novembre del 2005 amb la finalitat d'enfortir la capacitat d'organització de la ciutat de Barcelona per poder acompanyar les persones sense llar en un procés de recuperació de la seva autonomia personal. Hi ha professionals d'aquestes entitats que es van implicar com a coordinadors de districte en el recompte i que es van encarregar de la formació dels voluntaris.

Una d'aquestes professionals és Maria Marquès, que va exercir de coordinadora del districte de les Corts amb dues persones més. «Era la primera vegada —explicava poques hores després en directe a Ràdio Estel— que

L'augment del nombre de persones que es veuen abocades a dormir al carrer és fruit sobretot de l'enquistament de la pobresa i de la crisi econòmica

participava en aquesta iniciativa. Els organitzadors van fer una feina magnífica, molt professional i sortosament en el transcurs del recompte no hi va haver cap incident. Els voluntaris, que estaven distribuïts en grups, apunten quantes persones veien dormint al carrer, en un caixer... Cal dir que no hi va haver cap interacció amb aquestes persones. Es tractava essencialment d'una qüestió numèrica.»

La Maria, que treballa com a educadora social al Servei d'Inserció Social de l'Ajuntament de Barcelona, comenta que «el propòsit del recompte ha estat elaborar una radiografia actualitzada del sensellarisme. A partir d'aquí, caldrà posar sobre la taula les xifres

obtingudes i prendre les mesures adients per resoldre aquesta situació tan crítica i complexa».

Tendència a l'alça

En roda de premsa, Ricard Barull, portaveu de la XAPSLL, va constatar la «important tasca de sensibilització» feta durant el recompte i el mèrit dels voluntaris que «han dedicat el seu temps a les persones sense llar». «La millor notícia hauria estat no trobar ningú al carrer», va afegir l'altra portaveu de la XAPSLL, Maite Mauricio. Malauradament, la realitat és una altra i es confirma la tendència a l'alça d'aquest fenomen.

Mauricio va lamentar les «dificultats que troben les entitats per aconseguir pisos de lloguer a preu accessible», tot i que va posar en relleu que durant els dos últims anys el nombre de persones allotjades en recursos residencials ha augmentat un 17%. Per la seva banda, Laia Ortiz, tinenta d'alcalde de Drets Socials de l'Ajuntament, va corroborar les dificultats que troba la XAPSLL per reduir el nombre de persones sense llar en un context en què no està garantit el dret a l'habitatge i s'incrementa el risc d'exclusió residencial. «Malgrat un esforç inversor rècord, necessitem més aliances i un gran consens en matèria d'habitatge» per abordar el fenomen del sensellarisme, va subratllar.

A més, Ortiz va evidenciar que Barcelona és de les poques ciutats que tenen serveis específics d'atenció a persones sense llar i això fa que la tasca que desenvolupa la XAPSLL sigui «una mica en solitari» i sense la participació d'altres administracions. «Cal que totes les administracions es comprometin contra l'exclusió residencial i a favor de garantir el dret a l'habitatge», va assenyalar Ortiz. El fenomen del sensellarisme té una explicació multicausal, però hi ha tres factors clau: l'augment del preu del lloguer, la inexistència d'un parc públic d'habitatge suficient per donar resposta a les necessitats socials i la precarització del mercat laboral.

Una situació punyent

Borja de María / Periodista

El sensellarisme és un tema que sempre m'ha interessat. Quan va sorgir el segon recompte de persones sense llar a Barcelona m'hi vaig apuntar. Aquest any ens vam trobar al Centre Cívic Joan Oliver de les Corts, a diferència de l'any anterior,

on la benvinguda i la informació es van donar al carrer.

Una de les grans gestes és que tothom era voluntari, des de l'organització fins als voluntaris. També hi va col·laborar l'Ajuntament, que va cedir els edificis públics, i fins i tot els amics d'un centre ocupacional, que ens van preparar uns entrepans abans de sortir al carrer.

Tres coordinadors, el Javi, l'Edu i la Maria, es van encarregar de donar les instruccions i algunes informacions que fan mal, com que cada any augmenten les persones que dormen al carrer o que no s'han aplicat mesures socials, laborals o habitacions per resoldre aquest enorme problema.

Va ser dur. Hora i mitja seguida caminant pel carrer. Mirant i remirant per tots els llocs possibles. Jo anava

fantàsticament acompanyat pel Joan i el Pere, persones jubilades amb molta experiència en l'assistència social. Vaig gaudir d'allò més escoltant les seves històries i la seva anàlisi de l'actualitat.

A més, vaig caminar pel meu barri. Jo soc de la banda de Sants del carrer Berlín, però faig vida majoritàriament a les Corts. Vam passar per davant de casa meua i pels carrers que conec. Jo vaig ser l'encarregat d'apuntar els sense sostre a l'aplicació del mòbil, mentre que el Joan ho apuntava en paper i el Pere ens guiava amb el mapa.

Fa molta pena veure la gent al carrer. En aquella hora, de les dotze de la nit a les dues de la matinada d'un dimecres, queda al carrer ben poca gent i, per tant, els indigents hi destaquen. Tristament, en vam veure tres dormint en un caixer, il·luminat com un quiròfan, i un altre a la porta d'un caixer, sota una «tenda de campanya» de cartons. El pronòstic que trobaríem més sense sostre als carrers de Barcelona que l'any passat es va complir. És punyent. Esperem que a part d'apuntar els desafortunats que dormen al carrer, els serveis socials puguin fer-hi més i la situació laboral millori perquè no descartem tant els nostres veïns.

RENOVACIÓ CARISMÀTICA CATÒLICA (RCC-CAT i RCCeE)

Vetlla de Pentecosta,
dissabte 3 de juny,
a les 21 h, a la parròquia
de la Mare de Déu de la
Medalla Miraculosa,
c/ Consell de Cent, 110.

Diumenge de Pentecosta
acollida a les 9.45 h.
Fundació Balmesiana,
c/ Duran i Bas, 9.

Tothom hi és convidat

Bella lliçó d'amor i fe

Després de la seva actuació, el malabarista Paul Ponce ofereix una xerrada a adolescents

El malabarista en plena actuació.

Paul Ponce amb la seva família a l'escenari.

Miquel Àngel Codina

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

Dilluns, 15 de maig. Dos quarts de dotze del matí. Una hora ideal per fer una pausa en la monòtona jornada escolar. Els llibres de matemàtiques, geografia, física, llengua... quedaven amuntegats als pupitres, mentre uns 300 adolescents de 12 a 18 anys, de diferents col·legis d'ideari cristià s'encaminaven cap a l'auditori del Centre López Vicuña. Assistirien a un acte organitzat per les parròquies de la Puríssima Concepció i de Sant

Francisc de Sales, emmarcat dins del cicle «Conferències quaresmals per a joves».

Estava anunciada l'actuació d'un artista. Un malabarista. Els alumnes només en coneixien el nom: Paul Ponce. Poc s'imaginaven que aquell home jove, de somriure aclaparador, de talent enorme, de presència carismàtica, els donaria una extraordinària lliçó de vida que no s'acostuma a impartir a les aules ni està escrita en els llibres acadèmics. Una lliçó que els convidaria a fer-se nombroses preguntes sobre el valor de l'amistat i sobre la importància de Déu en el

seu dia a dia.

De seguida, Paul Ponce va sortir a l'escenari. Nervi en estat pur. Domini escènic. Destresa superlativa en el maneig de la pilota, de les bitlles, de pilotes de tennis de taula, amb els barrets... La seva actuació evidenciava un do innat i una habilitat descomunal per a aquest art de circ. Durant més de mitja hora, nois i noies es van quedar bocabadats davant d'aquest devessall inesgotable de facultats malabars. La banda sonora de l'espectacle van ser els aplaudiments constants del públic.

Quan va acabar la seva repre-

sentació esplèndida, el Paul va agafar el micròfon. Nascut a l'Argentina, va explicar que és la sisena generació paterna i la quarta generació materna d'artistes itinerants i que mai no ha viscut més de deu mesos seguits en una mateixa ciutat. «Als 6 anys vaig començar a entrenar. El meu objectiu inicial era arribar a ser famós, guanyar molts diners... Als 16 anys vaig actuar en un programa de la BBC, als 18 anys ja ho feia en el prestigiós Radio City Music Hall de Nova York. Mai no estava satisfet. La meva ambició no tenia límits», va comentar el Paul.

Als 21 anys va tenir lloc el que ell anomena «la meva conversió». Va ser a les illes Bahames, on es va inscriure en un curs per rebre el sagrament de la Confirmació. «Va ser llavors —va assegurar el Paul— quan vaig començar a formular-me preguntes sobre el catolicisme. Jo cercava Déu i no ho sabia. Jo li deia a Déu: "Ajuda'm a ser coherent amb la meva fe." Era un catòlic no practicant.»

Després de la seva Confirmació, va decidir passar un any com a missioner laic. «Em van enviar a França a treballar amb joves. Va ser l'any més feliç de la meua vida, perquè ja no cercava la meua felicitat sinó la dels altres. Volia ajudar el proïsme. Hem d'estar oberts a la voluntat de Déu», va constatar. I va reconèixer que al llarg d'aquell procés de conversió va ser imprescindible comptar amb l'amistat i el suport de moltíssima gent.

Durant deu anys, el Paul va resar per una futura esposa que encara no sabia si existia. «Al final vaig trobar la Lia, la dona de la meua vida. Va ser a Mèxic. Sens dubte, Déu és el nostre guia», va dir. El Paul va rememorar el seu nuviatge, «molt bonic, viscut en castedat». L'any 2005, el Paul i la Lia es van casar a Montserrat. Actualment tenen quatre fills i estan esperant el cinquè.

Després del seu testimoni, van actuar durant uns quants minuts els nens grans de la parella (Pablo, José i María), que ja van demostrar les bones aptituds en el món del malabarisme. Finalment, Mn. Ramon Corts, rector de la basílica de la Puríssima Concepció, es va adreçar als adolescents i els va recordar que «Jesús és el nostre millor amic» i que «les bones amistats ens ajuden a descobrir Déu».

II EDICIÓ PREMIS FUNDACIÓ Geriatros SARquavitae

Els Premis Fundació Geriatros- SARquavitae es concedeixen amb l'objectiu de reconèixer el **compromís social de persones i institucions** que contribueixen a millorar la qualitat de vida de les persones grans i fan del món un lloc millor.

Els projectes presentats estaran inclosos en una d'aquestes categories.

44.000 €
en premis

Escoles Primària i Secundària <small>Els nostres avis</small>	1
2 Batxillerat-FP <small>Millor treball o recerca sobre les persones grans</small>	
CoHectiu de gent gran <small>Persones grans actives i solidàries</small>	3
4 Professionals del sector <small>Millor pràctica en l'atenció a la gent gran</small>	
Mitjans Comunicació <small>Rigor i sensibilitat vers les persones grans</small>	5

PREMI ESPECIAL
Innovació en el sector sociosanitari

¡Inscriu-te!

sarquavitae.es/fundacion

900 45 65 85

Treballador permanent de la paraula poètica

Mn. Manuel Tort presenta el seu nou llibre, «El goig d'un mot»

Miquel Àngel Codina
Barcelona

«Un acte entranyable del nostre estimat Mn. Manuel Tort.» Amb aquestes paraules senzilles i cordials va definir el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe emèrit de Barcelona, la presentació del nou llibre del prevere i escriptor Mn. Manuel Tort, *El goig d'un mot*, publicat per Editorial Claret, amb motiu dels noranta anys de l'autor. L'acte va tenir lloc el dijous 11 de maig a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol de Barcelona.

En aquest recull de vint-i-cinc poemes, n'hi ha un de dedicat al papa Francesc, titulat *Deixeble de Jesús*. «Aquest poema es pot considerar com la benvinguda de tots els poetes creients del nostre país al Sant Pare», va constatar Lluís Martínez Sistach.

El cardenal va recordar una anècdota: «Mn. Tort m'havia fet l'encàrrec de lliurar al papa Francesc aquesta poesia. El 16 de febrer del 2017, en una audiència privada que em va concedir el Pontífex, vaig posar a les seves mans la poesia i la va rebre amb molta satisfacció. Us puc assegurar que la va llegir tota en veu baixa, la va entendre i li va agradar molt. Va agrair a Mn. Tort aquest gest filial i afectuós. Amb joia l'hi vaig transmetre fidelment al nostre "poeta pontifici".»

Més endavant, va subratllar que «és un goig llegir aquestes poesies i tancar els ulls per imaginar els personatges que amb paraules curulles de bellesa el poeta ha anat presentant». «Benvolgut Mn. Tort—li va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach—, crees una poesia personalitzada que amb paraules i sentiments vas fent més palesa la dig-

Agustí Codinach

El cardenal Lluís Martínez Sistach, Mn. Manuel Tort i Mn. Manel Simó, durant la presentació.

la terra catalana que tant estima i les persones que l'han motivat literàriament per la seva amistat.» Mn. Manel Simó va manifestar

nitat d'aquests germans com a éssers creats a imatge i semblança de Déu.»

Segons l'arquebisbe emèrit de Barcelona, «la poesia i la prosa de Mn. Tort es caracteritzen pel seu rigor formal i la seva riquesa lingüística». Així mateix, va voler posar en relleu que «amb la seva abundant obra, el nostre poeta ha contribuït enormement al diàleg entre fe i cultura». Li va dedicar aquestes paraules: «Estimat amic, has complert noranta anys. Volem continuar gaudint dels teus mots en les nombroses poesies que encara has d'escriure. Són una aportació molt valuosa per a la nostra terra.»

Noranta anys

Mn. Manel Simó, prevere i periodista, va observar que «quan tothom

fa anys, se li regala alguna cosa; en aquest cas, és el contrari, ja que l'homenatjat ens ha obsequiat aquest llibre». «La intenció de l'autor—va explicar Mn. Simó— queda ben reflectida en el títol d'aquesta recopilació: *El goig d'un mot*. Manuel Tort ha estat un treballador permanent de la paraula poètica, paraula que beu sovint de la Paraula, verb etern i font de bellesa.»

I va afegir: «La recepció per part dels lectors de Mn. Manuel Tort és el descobriment d'una sorprenent versificació posada al servei de motivacions tan quotidianes com una pregària, la commemoració assenyalada d'un bon amic o el comiat d'un difunt estimat. La seva obra poètica ha nascut i ha crescut sovint pel contacte amb

que «Mn. Tort ha volgut amb aquest llibre, que s'estructura en tres apartats, donar gràcies a Déu pels seus noranta anys de vida i ho ha volgut fer exercint una de les qualitats que Déu li ha donat. I nosaltres n'hem estat els grans beneficiaris!»

Finalment, Mn. Manuel Tort va llegir uns quants poemes del seu nou llibre, entre els quals destaquen *Oh Verge de les llàgrimes vermelles*, on convida el lector a reflexionar sobre el drama dels immigrants; *Has presidit nostra Setmana Santa*, dedicat al cardenal Lluís Martínez Sistach, o *El teu traspàs ha estat un cop terrible*, arran de la mort del seu bon amic Mn. Xavier Bastida. Aquesta lectura va arrencar forts aplaudiments de tots els assistents.

Campanars

Sant Llorenç de Morunys

Aquest temple parroquial de la important població de Sant Llorenç de Morunys, de la Vall de Lord, al Solsonès, a una altitud de 900 metres, té un campanar de planta quadrada de sis metres i escaig de costat, obra d'un mestre de cases francès, el mestre Robert. No té gaire interès, tot i les seves dimensions ben proporcionades. Fou aixecat entre el 1565 i el 1575 en un estil auster renaixentista. Queda dividit en tres cossos similars per unes destacades motllures; està coronat per una minsa cornisa i un terrat amb barana metàl·lica; al seu damunt s'aixeca una torrella de teulada piramidal truncada que sosté una senzilla estructura amb una campaneta.

La cel·la o sala de les campanes queda oberta amb finestres d'arc de mig punt, una a cada cara, menys a ponent on se n'hi obren dues de descentrades. Els seus murs són de pedra vista marronosa amb tècnica de maçoneria i carreus de pedra blanca a cantoneres. Per l'interior hi puja una escala de cargol de pedra picada fins a la cel·la; per accedir al terrat hi ha una segona

escala també de cargol. Arriba als 30 metres d'alçada i es troba adossat a l'angle nord-oest de la capçalera del temple.

L'església, de grans dimensions—la nau principal té 31,40 x 6,22 x 11,25 metres, amb una amplada total de prop de 16—, pertanyia a un antic monestir romànic del segle XI. Consta de tres naus de cinc trams; la central està coberta per una volta de canó sobre arcs torals de mig punt, les laterals per voltes d'aresta primitives; queden separades per robustos pilars cruciformes.

Estan capçades per absis semicirculars, menys la lateral dreta, on es va substituir el primitiu romànic per una capella rectangular on hi ha instal·lat un retaule barroc de Josep Pujol, elaborat entre el 1773 i el 1784; és molt recarregat d'imatges i el presideix la imatge de *La Mare de Déu dels Colls*, figura romànica del segle XIII. Conté una bona colla d'altres retaules i de pintures murals de finals del XIII i de principis del XIV. Gairebé podríem considerar el temple com un ric museu d'obres religioses.

Delfi Dalmau
i Argemir

Actualitats científiques

Hi ha qui fa l'esforç de fer-ho tot amb energia neta

Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Tenint en compte que la producció d'electricitat a partir de combustibles fòssils (petroli) o de centrals nuclears és contaminant, és clar que s'ha de fer l'esforç d'aprofitar més i més les energies netes, com són l'eòlica i la hidroelèctrica. Vent i aigua no contaminen i ben bé que són aptes per produir energia. I us puc dir, amb una certa alegria, que ja hi ha un punt de la geografia espanyola que vol aconseguir, i hi està en camí, de fer que tota l'electricitat que consumeix vingui de fonts netes instal·lades a casa. On es troba aquest lloc tan exemplar? A les illes Canàries. Concretament: a l'illa d'El Hierro.

En aquesta illa de l'arxipèlag canari ja hi ha la central de Gorona del Viento (Valverde) que combina el funcionament d'un parc eòlic i una central hidroelèctrica. Inaugurada el 27 de juny del 2014, és un model a seguir per les altres. Fins ara produeix el 43% de la demanda elèctrica però es vol arribar al 100%. Fins al 1970 El Hierro era a les fosques; només tres pobles tenien llum i encara tan sols del capvespre fins a les 12 de la nit, i l'electricitat els venia d'una altra illa. Per arreglar-ho van provar d'autoproveir-se amb una centraleta de dièsel, però, per fi s'han decidit de construir la que hem dit a Valverde. Té 5 aerogeneradors (11,5 MW) que es destina

Planta hidroelèctrica de Gorona del Viento. En primer pla el dipòsit superior i al fons els molins de vent (Endesa).

al consum de la població i té un excedent que serveix per bombar aigua des d'un dipòsit inferior a un de superior que permet prestar electricitat quan no fa vent. Durant l'agost de l'any passat es va arribar a fer que funcionés durant 76 hores amb només vent i aigua. El rendiment d'aquesta central es vol augmentar fins a arribar al 100% de les necessitats de

tots els veïns. I és clar que el que cal és aconseguir una millora de la central. La Red Elèctrica de España hi té interès. Arribar al grau d'autosuficiència total és el que es pretén. S'estudia un sistema per treure partit dels excedents d'energia, que encara no s'aprofiten prou, d'origen eòlic que molt sovint hi ha a la nit, quan la demanda és baixíssima. Cal fer

que se segueixi bombant aigua sempre que l'energia eòlica persisteixi. I altres mesures de perfeccionament.

Desitgem, és clar, que l'objectiu que es persegueix acabi realitzant-se del tot. Serà un exemple digne d'imitar-se. Cal que arribi el dia que tot el consum d'energies es faci de fonts energètiques netes, i que no contaminin.

Gent de casa

Joan Moreira i Ramos, passió per la música

Nascut circumstancialment a Lleida l'any 1878, Joan Moreira i Ramos sempre es va considerar tortosí i com a tortosí el té tothom. Orfe de pare, en complir dos anys, la mare va decidir retornar a Tortosa i allà es va criar i va residir-hi tota la vida.

Escolà a la catedral de Tortosa, cantava en un cor infantil, els Infantillos de la Seu, on va tenir per mestre Marià Baixauli o el mateix Vicenç Ripollès. A partir d'aleshores, la música va ser la seva motivació vital.

Als vuit anys ingressava al Seminari de Tortosa, on va romandre durant dotze anys com a alumne extern, però no va acabar els estudis. Se'n va sortir i anys després es va casar amb Carme Montesi, matrimoni que tingué sis fills però només un va arribar a l'edat adulta.

La passió per la música el va portar, dins del Centre Excursionista de Tortosa, a fundar l'Orfeó Tortosí l'any 1905, lliurant-se'n a la direcció fins al 1912, quan fundaria la Schola Orfeònica al Col·legi de Vocacions Eclesiàstiques, que dirigiria durant un parell d'anys. El 1917, aprofitant de nou una entitat existent, La Lira Roquetense, crea la Unión Coral Roquetense. Cinc anys més tard, a

Ulldecona, crearia i dirigiria l'Orfeó Montsià, fins que al 1932, en temps de la República, retornaria al seu Orfeó Tortosí, que havia reprès de nou l'activitat i el dirigiria fins a l'esclat de la guerra.

Quan acabà el conflicte, Joan Moreira va voler reprendre les seves activitats, però havia patit força. Malalt dels pulmons, no pogué accelerar les

**Joan Pallarès-
Personat**
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

activitats tal com volia i ho deixà. Va viure delicat de salut fins al final dels seus dies. Va morir a Tortosa el 1951.

Destaca i sorprèn la seva obra, tant musical com literària, així com l'aportació en l'àmbit de l'etnografia. És autor de moltes obres de teatre costumistes, representades a les entitats amb les quals va estar vinculat —des del Centre Tradicionalista de Tortosa fins a l'Orfeó Montsià i l'Orfeó Tortosí—, que han arribat fins avui transcrits per Àngels Massip en el quarantè aniversari de la seva desaparició.

També bona part de la seva obra ve recollida a *Del folklore tortosí. Costums, ballats, pregàries, parèmies, jocs i cançons del camp i de la ciutat de Tortosa*, editat a la Impremta Querol, de Tortosa. Va escriure articles, publicats al llarg del temps en una dotzena de publicacions locals, gairebé totes de caire conservador o espiritual.

També és seva la lletra de *Himne a la Verge de la santa Cinta*, de l'any 1918, així com diverses poesies, algunes d'humorístiques. Hi ha llibres i articles seus que s'han perdut. El 2012 se'n va editar un llibre pòstum.

DARÍO CHIMENO i JOSÉ M. NAVALPOTRO
Cien años de luz
Palabra, 2017, 236 pàg.

Han passat cent anys des que la Mare de Déu es va aparèixer a tres nens a Fátima. I en tot aquest temps, la llum de la Mare de Déu de Fátima no ha deixat d'il·luminar el món ni l'Església. Què va passar realment entre maig i octubre del 1917 a Fátima? Qui eren Lucía, Jacinta i Francisc, els nens vidents, que ara ja són als altars?

MANUEL LÓPEZ CASQUETE
Subiaco. Un relato de silencio
Desclee de Brouwer, 2017, 128 pàg.

Febrer del 1458. Un jove arriba al monestir benedictí de Subiaco, a la regió italiana del Lazio. A partir de llavors comença un camí de recerca interior en el silenci de la seva ànima. Travessant valls i cims, el viatge el durà a endinsar-se en la fondària del seu cor, seguint les petjades del diví cap al descobriment de la seva pròpia plenitud.

CARDENAL JAIME ORTEGA Y ALAMINO
Encuentro, diálogo y acuerdo
San Pablo, 2017, 166 pàg.

En aquesta obra, el cardenal Jaime Ortega presenta cadascun dels passos (diàleg, negociacions...) que van culminar amb l'acord entre Cuba i els Estats Units per reprendre les relacions diplomàtiques el desembre del 2014. Ell va ser testimoni d'excepció d'aquest fet històric, perquè el papa Francisc el va escollir per fer de mitjancer entre tots dos governs.

JOSEP OTÓN CATALÁN
Misterio y transparencia
Herder, 2017, 160 pàg.

Aquest llibre aborda el debat sobre l'opacitat i la transparència en relació amb allò sagrat, especialment des de la perspectiva de la interacció entre la transcendència i la immanència. El filòsof i professor Josep Otón contrasta l'opinió de cèlebres pensadors amb les aportacions del món de l'art, de les fonts bíbliques i dels textos de la tradició cristiana.

SARAH MOORE FITZGERALD
Una oportunidad de oro
Maeva, 2017, 192 pàg.

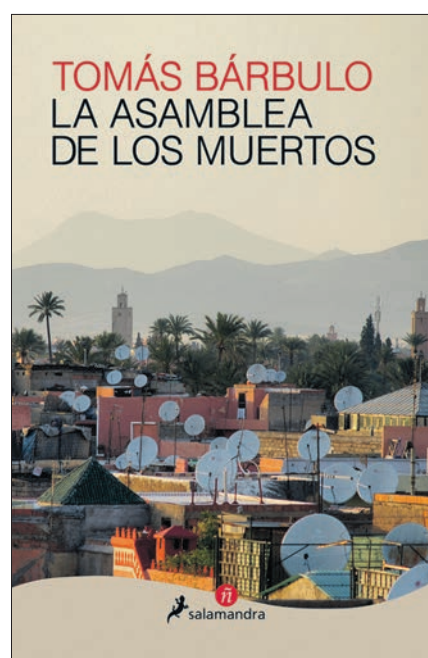
Ambientada a Dublín i Sena, aquesta història parla de les oportunitats que ens dona la vida, de la importància de ser valent i de cercar noves perspectives per entendre la vida. Quan el món de Minty s'enfonsa, descobreix que Ned, company del col·legi, a més de muntar cavalls salvatges, sap coses sobre la raça humana que seran la seva salvació.

LAIA AGUILAR
Wolfgang (extraordinari)
Columna, 2017, 252 pàg.

Wolfgang és un nen d'11 anys que té un coeficient intel·lectual de 152. El seu somni és esdevenir un gran pianista. Quan mor la seva mare, ha d'anar a viure amb el seu pare, desconegut per a ell, i és llavors quan planeja fugir per anar a la millor acadèmia de música del món. Durant el viatge descobrirà qui és realment el seu pare i diferents secrets familiars.

TOMÁS BÁRBULO
La asamblea de los muertos
Salamandra, 2017, 384 pàg.

Entre bromes i facècies, quatre parelles inicien un viatge al nord d'Àfrica en un minibús llogat. A primera vista, semblen uns turistes amb ganes de gaudir de les vacances, però en realitat els homes formen part d'una banda de delinqüents i van a Marràqueix amb un encàrrec molt concret: desvalisar un banc durant una popular fira d'orfebreria.

STEPHENIE MEYER
La química
Rosa dels Vents, 2017, 704 pàg.

En la seva nova novel·la, Stephenie Meyer ha creat una irresistible heroïna amb unes habilitats molt especials. La protagonista treballava abans per al govern dels Estats Units, tot i que ningú no ho sabia. Ara, amenaçada, mai no es queda al mateix lloc o fa servir el mateix nom durant molt de temps. Es tracta d'un thriller trepidant ple d'acció.

Crítica literària

Una personalitat ben rica

Frederic Raurell, exegeta sòlid i culte del panorama científic europeu, presenta aquest segon volum no com un parèntesi en la seva tasca d'investigar, sinó que tot dibuixant el recorregut científic del professor i de l'investigador ens descobreix la seva sensibilitat polifacètica en el camp històric, polític, social, artístic i eclesial. Una obra que només es pot fer a partir d'una vida viscuda, i on l'A. fa reconèixer al lector observador que en la vida allò «políticament correcte» no sempre fa justícia a la veritat. Voldria recordar les paraules que l'exegeta alemany Gerhard Wolf escriu com a pròleg de l'obra de Raurell *Ermeneutica biblico-bonaventuriana* (Roma 1998): «He conegut el professor Frederic Raurell en el llunyà 1978, en ocasió d'un congrés de la *International Organisation for the Studies of the Old Testament*, sobre la dimensió literària dels escrits veterotestamentaris. Haig de confessar -fins i tot amb el risc d'ofendre la seva franciscana i intel·ligent modestia- que des de la primeria em va colpir l'obertura, la cultura i la sensibilitat d'aquest singular home del Mediterrani, coneixedor de llengües i llenguatges. Quasi fa trenta anys que ens retrobarem de nou a Assís, ell com a exegeta cristià-ca-

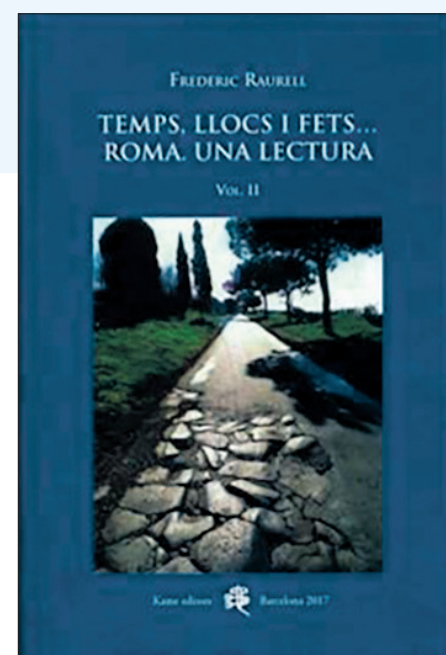
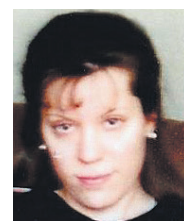
FREDERIC RAURELL
Temps, llocs i fets...
Roma. Una lectura / Vol. II
Kame Editors, 2017, 364 pàg.

tòlic, jo com a cristià-luterà. En aquesta ocasió vaig entendre moltes coses de Frederic tocat per aquest cristià únic, Francesc d'Assís. Del qual ha heretat universalitat, humanitat i poesia».

L'obra que presentem descriu amb sorprenent informació el món cultural de la Roma que Raurell coneix i estima. Malgrat els molts anys de permanència a Roma (més de 45), Raurell ha sabut mantenir un estret lligam cultural amb Catalunya, treballant també per a la cultura catalana. Ho palesa prou bé la seva vasta producció en aquesta llengua (més de 40 obres i centenars d'articles especialitzats): *Del text a l'existència*, Barcelona 1980; *Paraula i història* (ed.), Miscel·lània en honor a Basili de Rubí, Barcelona 1986; *Mots sobre l'home*, Barcelona 1986 (Premi Francesc Eiximenis); «*Doxa*» en *la teologia i antropologia dels LXX*, Barcelona 1996; *L'antimodernisme i el cardenal Vives i Tutó*, Barcelona 2000;

... etc. Ha estat igualment notable la seva aportació en l'edició crítica amb versió, introducció i comentari d'un nombre important d'obres de la literatura intertestamentària hebrea i grega: *Carta d'Arístees*, Barcelona 2002; *Regla de la Comunitat de Qumran*, Barcelona 2004; *Testament de Job*, Barcelona 2005; *Filó d'Alexandria. «De Vita Contemplativa»*, Barcelona 2006;... etc. El llibre, bellament editat i escrit amb un estil prou àgil donada la riquesa d'informació i prolixitat d'unes notes que mostren l'alçada acadèmica d'en Raurell —gairebé podrien articular un nou volum—, defineix bé la seva rica personalitat. Amb una visió profunda i particularment interessant tant de la política italiana com vaticana, Raurell aporta aspectes inèdits de la temàtica, i ens descobreix la dramàtica història del bisbe màrtir armeni Ciril Zohrabian i amb ell el drama de tot un poble lacerat per l'islamisme turc.

Teresa Solà
Doctora en
Teologia Bíblica

Cal lamentar una vegada més, però, que tant aquesta obra en particular, dirigida a estudiosos i acurats lectors, com la seva producció en general, es ressenteix de manca de divulgació.

Crítica teatral

El seu reialme... per un cavall!

«**RICARD III**», de William Shakespeare
INTÈRPRETS: Roger Casamajor, Jordi Collet, Antoni Comas, Carme Elias, Oriol Genís, Robert González, Lluís Homar, Joel Joan, Lina Lambert, Albert Prat, Anna Sahun, Aina Sánchez, Julieta Serrano i Oscar Valsecchi
DIRECCIÓ: Xavier Albertí Sala Gran, Teatre Nacional de Catalunya, Barcelona.
Fins a l'11 de juny

«Un cavall! Un cavall! El meu reialme per un cavall!» Són tres hores i deu minuts —hi ha un generós entreacte— per arribar a aquesta escena final. Però advertim ja d'entrada que l'espera no és en va perquè és en el monòleg de l'epíleg quan l'actor Lluís Homar fa esclatar l'emoció i deixa l'ambient, fins aleshores més aviat volgutament fred i atmosfèricament estàtic, en el punt més àlgid de tota la representació. Ep!, no hi ha pinyol! Hi ha actuació magistral. I els espectadors accepten comprensius haver passat durant tres hores per la densitat del text de l'obra per aplaudir l'homenatge a la paraula que *Ricard III* amaga darrere la mirada literària de Shakespeare sobre qui va

© May / Zircus

L'actor Lluís Homar s'ha posat en la pell de Ricard III tal com el va fer passar a la història William Shakespeare.

ser només els dos últims anys de la seva vida, del 1483 al 1485, l'últim rei de la Casa de York.

Ricard III ha passat a la història com un rei físicament desvalgut, geperut i malformat, una imatge promoguda potser pels seus enemics i alimentada per la literatura que més aviat respondria a una metàfora del seu cinisme i la seva maldat criminal envers els que l'envoltaven i li feien ombra per aconseguir el poder.

Xavier Albertí ha optat per mantenir majoritàriament una ortodoxa i respectuosa versió de l'obra —amb

alguns talls i retocs, això sí—, situant tota l'acció davant d'una estructura de portes de vidre mòbils que algú es pot pensar que es tracta d'una mampara automàtica de la L9 del Metro sense conductor, i amb unes fantasmagòriques imatges gegants del rostre de Ricard III que omplen el buit superior de la boca de l'escenari.

El director només es deixa anar una mica fregolià amb el vestit de lluentons del rei Ricard III a la segona part, els dos cap grossos amb què caracteritza els nebots del rei, la matuseria de les restes del primer monarca difunt

amortallat com un sac de patates sobre el piano, l'entrada del bufó sicari revestit de dimoniet Mefistòfil, i la interpretació a cor orquestral, sobre la tarima superior de l'espai de l'estructura metàl·lica, del *Bolero* de Ravel, sempre amb el tenor multidisciplinari Antoni Comas al piano.

L'actor Lluís Homar és en aquest primer quart de segle XXI una mena d'Enric Borràs del segle XX, salvant totes les distàncies, escoles, gèneres i estils que hi ha entremig. Si aquell actor mític omplia l'escenari amb la seva personalitat —el Manelic de *Terra Baixa* va ser el seu *alter ego*—, Lluís Homar, que ha tingut precisament *Terra Baixa* com una de les seves obres de capçalera, omple també, amb la seva manera de fer, tot de personatges tan diferents com els més recents d'*El professor Bernhardt*, el de *L'art de la comèdia* o aquest de *Ricard III*.

Però em sembla que, d'entre tots ells, serà bastant difícil d'oblidar aquest últim paper de l'actor, recobert amb la cotilla i el coll ortopèdics, caminant amb la pròtesi de la cama i amb el braç immòbil acabat en mà morta, i també excel·lent en la dicció i posant-se l'auditori a la butxaca quan travessa la imaginària quarta paret i els diu el que pensa i els anticipa les barbàries que farà. El malvat sempre té més opcions de seduir la massa que qui es comporta refinadament i honesta.

Andreu Sotorra
Escriptor i periodista
andreusotorra@gmail.com

Des del carrer

Jacint Carbonell i Torrents, reflexoterapeuta i autor de «Veure-hi des del cor»

«L'autèntica paraula de Déu som nosaltres»

Joan Andreu Parra

Veure-hi des del cor (Fundació Torre del Palau, 2016) és un llibre prim, però substanciós. L'autor, Jacint Carbonell (Terrassa, 1945), és un esperit inquiet que ha begut de múltiples fonts: el Concili Vaticà II, l'escoltisme, Carles de Foucauld, la vida eremítica, la vida de monjo a Montserrat... La comunitat del Mas Blanc (Osona) té un pes central, ja que hi va passar 25 anys. Al seu ofici actual, la reflexoteràpia, Carbonell va arribar-hi de la mà de Mn. Sebastià Fàbregas, prevere que després de guarir-se una gangrena amb aquesta tècnica combinada amb l'argila, va dedicar-se a la pràctica i l'ensenyament de la reflexoteràpia podal. Més informació a www.montjoia.com.

Què significa per a vostè Montserrat? Què li va aportar la vida eremítica?

Acompanyat per l'ermità, a Montserrat vaig prendre consciència que el do de la filiació divina és una vivència d'unitat amb Déu, a la manera de Jesús que diu: «El Pare i jo som u.» Segons la doctrina de l'Església Ell ho és per naturalesa i nosaltres per gràcia, però la realitat és la mateixa. Aquest és, també, l'objectiu de la vida cristiana. La vida eremítica va ser un temps intensiu d'aprofundiment en aquesta realitat.

És reflexoterapeuta, ha impartit cursos a Roma i ha aplicat aquesta teràpia a membres de la Cúria vaticana... Com ho han rebut?

Sempre hi hem estat ben acollits. De fet, va ser el cardenal Bernardin Gantin qui, després de rebre'n els beneficis, va promoure el primer curs que es va fer a Roma per a missioners. Joan Pau II, al final del pontificat, va demanar l'atenció de Mn. Sebastià Fàbregas però ja no hi va ser a temps.

Quina empremta li ha deixat la vida en comunitat al Mas Blanc?

Vam començar el 1975, el final de l'època de les comunes. Tot i ser una comunitat monàstica, el caràcter laic, en ser una casa de pagès i d'acollida oberta amb l'única condició de respectar el silenci, feia que hi arribés gent

de tota condició: unes sis mil persones l'any, sense comptar les que venien només per a les pregàries i l'eucaristia dominical. Va ser molt ric per a tothom i a nivell personal va ser un temps de despullament interior i de pràctica de l'abandó. També hi vaig aprendre molt què vol dir la misericòrdia i la compassió.

Al llibre indica que s'ha absolutitzat la paraula de Déu escrita i que «sovint és instrument de divisió». Com hem de llegir l'Evangeli?

Hem fet de la paraula de Déu un codi ètic i moral. Com qualsevol sagrament és un signe que apunta a la «Realitat» latent en la vulgaritat de l'existència. Ens revela que l'autèntica paraula de Déu som nosaltres. Com ho era Jesús, que se sabia u amb el Pare. Igualment nosaltres, conscientment units al Pare en el Fill, l'Únic Fill. L'Evangeli ens revela qui és Déu però també qui som nosaltres. No podem llegir l'Evangeli buscant d'imitar Jesús. Cal llegir-lo amb un cor silenciós i fer-

se disponible a l'Esperit per tal que ell ens porti a l'autèntica Pentecosta.

«L'ensenyament de Jesús és tan alliberador que resulta insuportable per als qui prefereixen la seguretat de les tradicions i del compliment de les normes», diu. L'acció del papa Francesc va per aquí?

Jo diria que sí. I fa molta tristesa veure que l'oposició més forta la rep dintre de la mateixa església jeràrquica. Refugiar-se en la seguretat de la llei, els ritus i els dogmes és indicatiu de la manca d'esperit. I el nostre món canviant necessita gent molt lliure i agosarada si vol aportar-hi llum.

«No serveixen de res els sermons i els discursos teològics», continua. Què és el que serveix, doncs?

La doctrina serveix de poc, sobretot quan només és ideologia i dogmàtica. La Bona Nova no és una doctrina; és una vivència salvadora perquè, en l'aquí i ara, em dona de viure la realitat transcendent. Realment ens canvia la

vida i va dirigida a tothom sense excepció. Quan això succeeix, una mica de doctrina m'ajuda a comprendre què estic vivint i adonar-me que això és el que deia Jesús. Ara bé, els nostres pastors transmeten aquesta vivència?

Al llibre subratlla dues actituds imprescindibles: l'acceptació total de tot i el silenci.

El silenci de debò ja és acceptació total de tot que, de fet, vol dir deixar el protagonisme de la pròpia vida a Déu. Fins i tot de la pròpia salvació. Morir per viure. Perdre's per retrobar el Tot. I això no significa, de cap manera, menyspreu o abdicació de les pròpies capacitats; ben al contrari, vol dir disponibilitat absoluta a la seva Font: «Quan us portin davant dels tribunals no penseu què direu..., perquè l'Esperit parlarà per vosaltres.» Manteniu-vos conscients de la vostra comunitat amb el Pare, diria jo, confiats i disponibles que «el Pare ho ha posat tot a les mans del Fill». En definitiva: «Desistiu i adoneu-vos que jo soc Déu.»

Rauxa

Malaltia i dolor

Eduard Brufau

El dolor i la malaltia no són cap benedició. Són dues de les formes que sovint pren el mal en la vida dels homes. Les malalties incapacitants i el dolor intens i persistent impedeixen valdre's per un mateix fins en les tasques més senzilles de la vida quotidiana. En aquestes circumstàncies, la persona malalta ho ha de delegar gairebé tot en els altres, tot, llevat del dolor; és una càrrega que es pateix personalment, sense possibilitat de transferir-la. És veritat que el caràcter i l'estat d'ànim de l'afectat poden fer més suportable el tràngol, però aquest marge sempre és molt limitat: quan el mal ataca amb tota la fúria no hi ha actitud positiva que valgui.

I tanmateix, malgrat la seva naturalesa maligna i indesitjable, la malaltia i el dolor no poden ser rebutjats així com així; formen part de la realitat humana, són indefugibles. Sempre que es presenten, la malaltia i el dolor fan la persona conscient de ser un ésser limitat, totalment incapaç de salvar-se per ell mateix. Quan la limitació i la impotència s'imposen amb tanta claredat, l'enganyós esperit de superació s'esberla i en lloc seu neix l'esperit de renúncia. Aquest nou estat interior no estalvia gens ni mica el patiment, però obre la possibilitat de no sentir-se desgraciat malgrat les circumstàncies adverses. No hi ha lloc per a l'alegria desbordant, però sí per a una serenitat fins aleshores impensada.